

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 721

Ἔτος ΛΑ'.

1 Ἰανουαρίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰουμενισμοῦ

Ἡ ταπείνωσις, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόνος ἀπαγορεύουν ἄλλοτε τὴν σιωπὴν καὶ ἄλλοτε τὸν λόγον. Πολλὰκις τὰ πράγματα δὲν εἶναι εἰσέτι ὥριμα διὰ τὸν λόγον, καὶ ἐπιβάλλεται σιωπὴ. Ἐρχεται ὅμως στιγμή ὅτε ἡ σιωπὴ ἀποβαίνει ἐγκληματικὴ ἀπόκρυψις τῆς ἀληθείας. Τότε ἡ αἰμάσσουσα ἀγάπη τοῦ πιστοῦ, παρ' ὅλην τὴν γνῶσιν τῆς ἀναξιοτήτος του, πιέζει αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ, γνωρίζουσα ὅτι θὰ χαρακτηρισθῇ ὑπερήφανος καὶ μισαλλόδοξος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι διακηρύσσει τὴν Ὁρθὴν Πίστιν.

Γνωρίζομεν, ἡγαπημένοι τέως ἀδελφοὶ Νεοημερολογίται, ὅτι εἰμεθα — ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὡς ἄτομα — ἐν μόνῳ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ Ὑμῶν αὐτῶν, οὗς τολμῶμεν νὰ νουθετήσωμεν καὶ εἰς ὧν τὰ ὅσα τολμῶμεν νὰ κηρύξωμεν. Δὲν προβάλλομεν ἑαυτοὺς, οἱ τάλαινες, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸν μόνον ἀγαστρὸν ὁ ὁποῖος ἀπέμεινεν εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς καὶ ἀνάξιους ἡμῶν χεῖρας. Φοβούμενοι, μή-

πως, ἀπολέσαντες πᾶν ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς, ἐλεγχθώμεν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς ἀποκρύφοντες καὶ τὸ τάλαντον τῆς Ὁρθῆς Ὁμολογίας, ὃ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, παρ' ἀξίαν, ἐκκληρονομήσαμεν. Δὲν καυχώμεθα διὰ ἡθικὴν καθαρότητα, οὔτε δι' ἀριότητα βίου, γνωστοῦ ὄντος ἡμῖν ὅτι, ἡ ἀπαιδευσίς ἣτις χαρακτηρίζει ἡμᾶς μᾶς ὠδήγησεν εἰς πολλὰς ἀμαρτίας δι' ἃς ἤλωσ ἃς γίνῃ ὁ Κύριος. Ἐν εἶναι τὸ καύχημα ἡμῶν: ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, εἰς ὃν κρεμῶμεν τὰς ἀμαρτίας καὶ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν. Οὗτος ὁ Σταυρὸς τοῦ μόνου γενομένου ὑπηκόου ἄχρι θανάτου εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Πατρὸς, τοῦ ἀναστάντος καὶ πάλιν ἐρχομένου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἃς σφραγίσῃ τὸσον τὴν γλῶσσαν ἡμῶν πρὸς ὀρθὴν ὁμολογίαν ὅσον καὶ τὰ ὅσα Ὑμῶν πρὸς κατανόησιν τῆς ἀγάπης τῶν λαλοῦντων καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων πρὸς σωτηρίαν Ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον γράφομεν τὰς γραμμάς αὐτὰς εἶναι ὅτι διεπιστώσαμεν ἐκ δημοσιευμάτων σας:

(«Ορθόδοξος Τύπος», «Εκκλησιαστικά ἀποπήματα» ἀριθμ. φύλλου 236 καὶ «Δὲν εἶναι αἵρεσις» ἀριθμ. φύλλου 240, καὶ «Ορθόδοξος Λόγος», «Ἀσυνεπειὼν τὸ ἀνάγνωσμα» ἀριθμ. φύλλου 12), ὅτι δὲν συνελάβατε οὔτε τὴν ἀλήθειαν τῆς περὶ τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος τῶν μυστηρίων σας, ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τοῦ παρελθόντος ἔτους οὔτε, ἔτι περισσότερο, τὸ μέγεθος τῆς πτώσεως τῆς Νεοημερολογιτικῆς καὶ Ἐπισήμου αὐτοαποκαλουμένης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Βεβαίως δὲν ἀνεμένονεν παρ' ὧν ἄμεσον ἀποδογῇ μίᾳς τόσοῦν βαρείας διὰ Χριστιανοὺς κρίσεως. Πλὴν ὅμως ἡ ἀντίδρασις ὑμῶν — τὸ λέγομεν μὲ ἀπογοήτευσιν καὶ πόνον ψυχῆς — ἡ ἠθελημένη τυφλωσὶν μαρτυρεῖ ἡ ἀπιστίαν καὶ ἐνσυνείδητον ψευδολογίαν πρὸς παραπλάνησιν τῶν μαζῶν. «Διερωτᾶται, γράφετε, ὁ ἔχων καὶ στοιχειώδη γνώσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ποῦ στηριγμένος οἱ ὡς ἀνωθὶ ἐκήρυξαν ἄκυρα τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἄκυρα θεωροῦνται κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν... Εἶναι αἰρετικάι αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ αἱ ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαι αἱ ἀποδεχθεῖσαι τὸ νέον ἡμερολόγιον» («Ορθ. Τύπος», φ. 236, σελ. 3).

Πῶς νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς μίαν τοιαύτην ἐρώτησιν; Πρόκειται ἄραγε περὶ ἀφελείας ἢ περὶ ἐνσυνείδητου ἀποπλάνησεως τῶν χλιαρῶν μελῶν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας; Εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα εἰς ἣν δημοσιεύονται τὰ ὡς ἀνω ἡ αἵρεσις τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας χαρακτηρίζεται, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὡς Παναίρεσις, ἡ Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἐφημερίς ποῦ δημοσιεύει τὸ σχόλιον «Δὲν εἶναι αἵρεσις» εἰς τὸ ἴδιον φύλλον καὶ ἀνωθεν τοῦ τίτλου τῆς γράφει: «Νὰ ἀποχωρήσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἐρωτῶμεν: μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, μέλη δηλαδὴ τῆς Παγκοσμίου ὁργανώσεως τοῦ ἀντιχρίστου συγκρητισμοῦ ποῦ λέγεται Οἰκουμενισμός, δὲν εἶναι ὅλοι αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι τὰς ὁποίας ἀναφέρετε; Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας κ.τ.λ. δὲν εἶναι ὁπαδοὶ καὶ ἐνθερμοὶ ἐφαρμοστὰς τῆς αἵρέσεως τῶν καιρῶν μας; Διατί λοιπὸν ἀπορεῖτε διὰ τὴν διακήρυξιν τῆς Συνόδου μας ὅτι τὰ μυστήριά σας εἶναι ἄνευ χάριτος, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ὁμολογεῖτε ὅτι τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἄκυρα; Μὲ ποῖον δικαίωμα, ἡ ἔσσει ποίου συλλογισμοῦ, διαχωρίζετε τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀφοῦ καὶ εἰς οἱ ἴδιοι τόσας φορές ὁμολογήσατε ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ Γρηγοριανοῦ (παπικοῦ) ἐορτολογίου δὲν ἦτο ἄλλο εἰ μὴ ἡ ἐορτολογικὴ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὡς πρῶτον πρακτικὸν ἔργον ἐφαρμογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς τοῦτο εἶχε προσπαθασθῇ καὶ δημοσιευθῇ εἰς τὴν περίφημον ἐγκύκλιον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920 πρὸς ὅλας τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐορτολογικὴ καινοτο-

μία τῆς Ἐκκλησίας σας ἦτο τι ἀνεξάρτητον τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἂν ἀκόμη εὑρίσκοντο ἡ Ἐκκλησία σας εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὑρίσκοντο τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Μόσχας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐὰν δὲν εἶχε δηλαδὴ προβῇ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικοῦ καλενδαρίου, καὶ μόνῃ ἡ συμμετοχὴ τῆς εἰς τὴν Παναίρεσιν δι' ἄλλων πράξεων, τὴν καθιστᾷ αἰρετικὴν. Καὶ γνωρίζετε καὶ ὁμολογεῖτε ὅτι Ἐκκλησία αἰρετικὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ μυστήρια ἔγκυρα.

Ἀγαπητοὶ τέως ἀδελφοί, Νεοημερολογίται! Ἀνανήψατε καὶ παύσατε νὰ ἐξαπατᾶτε ἑαυτοὺς. Ὁ Θεὸς οὐ μυστηρίζεται. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον δὲν ἐνεργεῖ εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ ψεύδους, τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης. Ἄν μέχρι πρό τινων ἐτῶν ἠδύνασθε ἀκόμη νὰ δικαιολογηθῇτε λέγοντες ὅτι δὲν ἔχετε ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία σας εἶναι αἰρετικὴ, δὲν δύνασθε νὰ δικαιολογηθῇτε σήμερον. Διότι σήμερον γνωρίζετε ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός καὶ πῶς ἡ Ἐκκλησία σας μετέχει εἰς αὐτόν.

Ἄλλαξαν τὴν πίστιν καὶ τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας αἱ νεοημερολογικαὶ Ἐκκλησίαι; Ἠλλοίωσαν τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως; Τοὺς Κανόνας αὐτῆς, τὰς θείας λειτουργίας; Καθόλου, γράφετε μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν. Πάλιν καλὰ ποῦ ἀναγνωρίζετε ὅτι: «μόνον τὴν τάξιν αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ) διεσάλευσεν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου». Ἐὰν ὁ Οἰκουμενισμός δὲν ἀλλάσῃ τὴν πίστιν καὶ τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας τότε καμμία αἵρεσις δὲν τὰ ἀλλάσει. Ἐὰν ὅσοι — διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων πράξεων καὶ διακηρύξεων τῶν — πιστεύουν εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ἁμαρτωλὰς καὶ περιορισμένας, μὲ διαφορετικὴν πίστιν ἐκάστη, ἐχούσας ἀπολέσει, κάθε δεσμὸν καὶ συνέχειαν μὲ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν, δὲν ἀλλοιώνουν τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖον διακηρύσσει πίστιν εἰς Μίαν, ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τότε τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Διατί οὐκ ὀνείδωνσθε ὑποκριτικῶς ὀπισθεν τῆς τυπικῆς ἐπ' ἐκκλησίας ἐπαναλήψεως τοῦ παλαιοῦ ὀρθοδόξου Συμβόλου καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀνατρέπετε μὲ τὰς διακηρύξεις τῶν Πατριαρχῶν σας καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀρχιερέων σας; Ὅσο διὰ τὸ ἂν ἠλλοίωσεν ἡ Ἐκκλησία σας τοὺς Κανόνας καὶ τὰς θείας λειτουργίας, σὰς ἀπαντοῦν οἱ ἴδιοι οἱ λόγοι σας, τὰ ἄρθρα καὶ αἱ διαμαρτυρίαι σας, αἵτινες ἀπὸ ἐτῶν δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας σας.

Δὲν εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὸ νὰ διακηρύξῃ μία Ὀρθόδοξος Σύνοδος ἄκυρα τὰ μυστήρια τῶν Οἰκουμενιστῶν. Βλασφημία δὲ ἦτο ἐὰν ἀντιθέτως παρέμενε σιωπηλὴ καὶ δὲν διεκήρυττε δημοσίως τὰς συνεπείας μιᾶς αἵρέσεως ἥτις πλανᾷ τὸν λαὸν ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ ἥτις ἐπὶ Ἀθηνᾶς, Ἱερωνύμου καὶ Δημητρίου ἀπέβαλε κάθε προσωπεῖον.

Ἡρώτησαν, γράφετε, (οἱ Παλαιοημερολογίται) τὰς Παλαιοημερολογικὰς Ἐκκλησίας Ρωσίας, Σερβίας, Ἱεροσολύμων ἐπὶ τοῦ σθεαροτάτου ζητήματος τῆς ἐγκυρότητος ἢ οὐ τῶν μυστηρίων ἐν ταῖς νεοημερολογικαῖς Ἐκκλησίαις; Ἐχουν τὴν ἐπὶ τῆς ἀποφάνσεώς τῶν

σύμφωνον καὶ τούτων γνώμη; Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσθε ἀλήθειαν τόσο ἀφελείς; Νὰ ἐρωτήσωμεν, λέγετε, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας! Μὰ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας εἶναι πῶς προσδευμένη εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀκόμη. Νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας! Ἀλλὰ ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας Πατριάρχης εἶναι Πρόεδρος αὐτοῦ τούτου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων! Ἀλλ' ἡ αἵρεσις ἔχει διαθρόνῳ καὶ αὐτὴν μὲ κατ' ἑτος ἐμφανεῖς προόδους. Εἴμεθα ἀπαίδευτοι, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὅστις τὰ μυστὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ἵνα κατασιγήσῃ τὰ ἰσχυρὰ δὲν ἐπιτρέπει νὰ πείσωμεν εἰς τόσον βάθος ἀνοίας ὥστε νὰ ἐκλάβωμεν τοὺς λύκους ὡς πρόβατα μόνον διὰ τὸν λόγον ὅτι φέρουν τὴν θορὰν τοῦ ἀμνοῦ, τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον. Δὲν σώζει ἡ διατήρησις μιᾶς ἐκ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ Ὁρθοδοξία, ἥτις δὲν ὑπάρχει, ὅπου ὑπάρχει ἡ κακοδοξία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν διατηροῦνται πάντα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἀναφέρεσθε καὶ εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς, ἐξ ἧς ἔλχομεν τὰς χειροτονίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὴν κρίσιμωτέραν καμπὴν τῆς ἱστορίας της, δίδουσα τὴν μάχην κατὰ τῆς πλάνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσα εἰς τὸ ἴδιον τὸ σπῖτι της, βαλλομένη ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν τέκνων καὶ τῶν ποιμένων της. Δυστυχῶς, αἱ μέχρι πρό τινας λανθάνουσαι οἰκουμενιστικαὶ τάσεις ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, τελευταίως ἠγέρθησαν πανίσχυροι, ἀπειλοῦσαι νὰ κατακαρπιάσῃ αὐτὴν ρίπτουσαι, ὡς συνήθως, τοὺς μεγάλους ἀριθμοὺς εἰς τὴν πλατεῖαν ὁδὸν τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος ἐξ οὗ ἐγεννήθη ὁ Οἰκουμενισμὸς. Μέχρις οὗτου διαφανεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νὰ καταφεύγωμεν συμβουλευτικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτήν. Μᾶς ἀρκεῖ τὸ παρελθόν της. Ἐὰν παραμείνῃ πιστὴ εἰς αὐτὸ θεωροῦσα τὸν Οἰκουμενισμὸν αἵρεσιν, ὡς ἔπραττε μέχρι τούδε, καὶ μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς τὰ μέλη της κοινωνίαν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, τώρα πού ἡ αἵρεσις ἀπεκαλύφθη πλήρως, δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν ἀντίρρηση νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς καὶ γνωματεύσεις της. Ἐὰν ὅμως προσχωρήσῃ τελικῶς καὶ αὕτη εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ γίνῃ μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καμμία σχέσις καὶ καμμία ἐπαφὴ δὲν θὰ εἶναι πλέον δυνατὴ μετὰ ἡμᾶς.

Ἡμεῖς δὲν ἀντιφάσκωμεν πρὸς ἑαυτούς, ὅπως ἀρέσκεσθε νὰ ἐπαναλαμβάνετε. Τὸ ὅτι, εἰς τὸ παρελθόν, δὲν εἶχε συνειδητοποιηθῇ ὅς ἡμῶν τὸ βάθος τῆς πτώσεως τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν εἶχε τονισθῇ δαδόντως ὅτι ἡ ἑορτολογικὴ καινοτομία εἶναι μέρος τῶν ἐπιδιώξεων καὶ πραγματοποιήσεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἰς ἣν εἶχον προσχωρήσει οἱ ἰθύνοντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἀποτελεῖ ἀντίφασιν πρὸς ἑαυτούς. Εἴμεθα ἀπαίδευτοι καὶ ὀλιγογράμματοι καὶ δὲν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ διατυπώνωμεν θεολογικὰς ἐννοίας καὶ ὁρισμούς, πλὴν ὅμως τὸ ἐνστι-

κτον τῶν ἀπλῶν καὶ ἀγραμμάτων μὲν ἀλλ' ὅμως φοβούμενων τὸν Θεὸν Παλαισημερολογιτῶν, μᾶς ἐνέπνεε νὰ λέγωμεν, ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς ἤδη τοῦ ἑορτολογίου, ὅτι αὐτὰ «εἶναι φράγκικα πράγματα» καὶ ὅτι μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον «θέλουν νὰ μᾶς φραγκέψουν». Ἐβλεπε ὁ θεοφοβούμενος καὶ εὐσεβὴς λαὸς, ἔστω καὶ διὰ διαισθησεως, τὴν ἀλήθειαν. Κατ' ἀρχὰς ὀλίγοι ἐγνώριζον τὴν φοβερὰν καὶ ἀντίχριστον δύναμιν τῆς πλάνης ἥτις ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν φαινομενικῶς ἀνάκων διορθώσεων τοῦ ἀστρονομικῶς ἀτελοῦς ἡμερολογίου μας. Κατ' ἀρχὰς ἀπητύνοντο γνώσεις καὶ προσεκτικὴ ἐρευνα καὶ μελέτη διὰ νὰ διακρίνῃ τις τὸ θῆριον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸ κρυπτόμενον κάτωθεν τοῦ νεωτερισμοῦ. Διὰ τούτου, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ διὰ τοὺς Νεοσημερολογίτας ὑπάρχον ἐλαφρυντικά καὶ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους δύναται νὰ κατανοήσῃ τις διότι ἐδίσταξαν νὰ προσφέρουν τὴν λέξιν «αἵρεσις» διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ ἐπακριβῶς τὰ διατρέχοντα. Σήμερον ὅμως, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς κρυπτομένης αἵρέσεως ὑπὸ τοῦ Ἀθηναγόρου, τοῦ Ἱερωνύμου, τοῦ Δημητρίου καὶ τῶν ὁργάνων αὐτῶν, πόσον ἐλαφρυντικὸν ὑφίσταται; Ἡ ἀποσιώπησις τῆς ἀληθείας ὅτι ὁ Νεοσημερολογισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θὰ ἦτο ἐνέργεια ἐγκληματική. Ὁχι! Δὲν ὑπάρχουν πλέον περιθώρια. Σήμερον ὄχι μόνον ὁ κλῆρος καὶ οἱ θεολόγοι ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὁ ἀπλὸς λαὸς ἔμαθε, ἄκουσε, γνώρισε, εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ θῆριον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐντὸς τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐπιστήμης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅποιος παραμένει εἰς αὐτὴν παραμένει πλέον ἐν γνώσει. Παραμένει εἴτε διότι συμφωνεῖ καὶ ἀσπάζεται τὸν Οἰκουμενισμὸν, εἴτε διότι ἀδιαφορεῖ, εἴτε διότι προτιμᾷ τὴν χωρὶς κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ προβλήματα καὶ τὸ ὄνειδος τοῦ Παλαισημερολογίτου διαβίωσίν του, συμβιβάζομενος μὲ τὴν ἐλαστικὴν του συνειδήσιν. Ἡ ἐν γνώσει ὅμως ἀποδοχὴ τῆς αἵρέσεως ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐκδιώκει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ καθιστᾷ ἀνενέργητον τὸν τύπον τῶν μυστηρίων. Περαιτέρω ἀποσιώπησις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν ἦτο μόνον προδοσία πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἥτις εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ ἔλλειψις ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς τοὺς ποτὲ ἀδελφούς μας.

Ἀγαπητοὶ μας συμπατριῶται, γείτονες, συγγενεῖς κατὰ σάρκα ἢ φωτιὰ καίει τὸ σπῖτι σας. Ἐξέλθετε ἵνα σωθῇτε, καὶ μὴ ἐξάπτεσθε ἐναντίον ἡμῶν, διότι κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἀφήσατε τὸν κόσμον, τὴν οἴησίν του, τὴν μόρφωσίν του, τὰς περιπλόκους δικαιολογίας του καὶ εἰσέλθετε εἰς τὴν μικρὰν κιβωτὸν καὶ μὴ συχαθῇτε τὴν δυσωδίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων κτηνῶν. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας. Ἡ κιβωτός εἰς ἣν ὁμολογεῖται ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ εἰς ἣν ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄχι διὰ τὴν ἀνύπαρκτον ἀρετὴν ἡμῶν, διότι πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν ὡς ράκας ἀποκαθηνμένης, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῶν ἀναξίων ἡμῶν χειλέων.

Καὶ στίς «συντηρητικὰς» διδασκαλίας καὶ καθοδηγῆται τοῦ λαοῦ τῆς Ἐπιστήμης Ἐκκλησίας παύσατε νὰ καθησυχάζετε τὰς ἀνησυχίας συνειδήσεις τῶν πιστῶν

ἐπαναλαμβάνοντες τὸ αὐθιγὸν κίνδυνον διατρέχουσιν οἱ ἀκόλουθοι τοῦ νέου ἐορτολογίου, διότι δὲν εἶναι αἰρετικοί. (ἐνθ. ἀνωτ.) ἀναλογισθῆτε τὸν λόγον ποῦ θὰ δώσετε ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ διότι ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας τῶν λόγων σας διαβεβαιώνετε τοὺς πιστοὺς ὅτι «Δόξα τῷ Θεῷ, οἱ Νεοσημερολογῖται δὲν ἀπεμακρύνθησαν οὔτε κατὰ κεφαλαίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, οὔτε ἐδίδαξαν κατὰ τὸ ἀνορθόδοξον.» (ἐνθ. ἀνωτ.). Γνωρίζετε, καὶ τὸ γράφατε ἤδη εἰς τὰς ἐφημερίδας σας πολλὰς φορές, ὅτι καὶ μόνον ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας σας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβόλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τὸ ὁποῖον ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξίν πολλῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διακηρύττει τὴν ὑπαρξίν μιᾶς μόνον Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδοξίας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἥτις νόμῳ οὕτω τοῦ Χριστοῦ καὶ Ταμίσιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἀγία, διαφυλάττουσα ἀπαράλλακτον τὴν ἀποστολικὴν Παράδοσιν. Καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν χρόνον καὶ χρόνον ὑπενθυμίζοντες τὰς διακηρύξεις τῶν Πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων καὶ ἄλλων Ἱεραρχῶν σας, τὰς συλλειτουργίας καὶ συμπροσευχὰς τῶν μετὰ τῶν αἰρετικῶν (θυμηθεῖτε μόνον τὰς τόσας προσφάτους συλλειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν Παπικῶν εἰς Σικελίαν), τὰς ἐπισημοὺς πράξεις των, τὴν μνημόνευσιν τοῦ Πάπα εἰς τὰ δίπτυχα καὶ τόσα ἄλλα τὰ ὁποῖα μαθαίνομεν ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἰδίων ὑμῶν ἐφημερίδων. Μὴ ἐξαπατᾶτε τοὺς ἀναγνώστας σας γράφοντες: «Οὔτε Ἐκκλησία ἀκολουθοῦσα τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, διέκοψε τὴν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κοινωνίαν καὶ ἐχαρκτηρίσθη ταύτην ὡς αἰρετικὴν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ νέον ἡμερολόγιον.» (ἐνθ. ἀνωτ.). Διατί νὰ διακόψουν αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ τὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον τὴν ἰδίαν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προσβύουν καὶ ἐφαρμόζουν καὶ αὐταί, ἀσχετῶς ἐὰν δὲν ἔκρινον σκόπιμον, διὰ λόγους ἐσωτερικοὺς, νὰ ἀσπασθοῦν καὶ τὸ παπικὸν ἐορτολόγιον ὡς ὑμεῖς. Τὸ παπικὸν ἐορτολόγιον εἶναι μία μόνον πτυχὴ τῆς ὅλης αἰρέσεως, εἶναι ἡ σημαία τῆς αἰρέσεως ἥτις ὅμως ὑπάρχει ἀλλαχοῦ χωρὶς ἀναπεπταμένην σημαίαν. Διατί νὰ χαρακτηρίσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας αἰρετικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ ἰδία καλλιεργεῖ ἐντατικώτερον; Μὴ γινόμεθα ἐμπαῖκται ἀλλήλους ἀπατοῦντες. Δὲν εἶναι «ζήτημα ἰσάμιμον» ἡ καινοτομία τοῦ ἐορτολογίου ἀλλὰ σύμπτωμα νόσου θανατηφόρου ἡ ὁποία ἤδη ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ νοσοῦντος.

Ἀγαπητοὶ τέως ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, σὰς ἱκετεύομεν ἡμεῖς οἱ ἀνάξιτοι, ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀπαίδευτοι ταπεινωθῆτε! Δὲν θὰ σας σώσουν τὰ διπλώματα τῆς θεολογίας, οὔτε τὰ ράσα τὰ ὁποῖα φέρετε ἀπαρνηθέντες τὸν κόσμον. Ἡ οἴησις, ἥτις ὠδήγησε τὴν γλῶσσαν σας νὰ ὀνομάσετε εὐήθεις (δηλαδὴ μωροὺς καὶ βλάκες) τοὺς

ἀρχιερεῖς ἡμῶν διὰ τὴν περὶ μυστηρίων τῶν Νεοσημερολογιτῶν ἐγκύκλιόν των, δὲν εἶναι ἀγαπητὴ εἰς τὸν Θεόν. Οἱ ἀρχιερεῖς ἡμῶν, παρ' ὅλον τὸν λυσσώδη πόλεμον τὸν ὁποῖον ὑφίστανται ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν, ἔχουν τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης ἥτις τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ καὶ τοὺς καθιστᾷ ποιμένας γνησίους φειδομένους οὐχὶ μόνον τοῦ ποιμνίου αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπολωλότων προβάτων. Μὴ ἐλασφημῆτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ χλευάζοντες φράσεις καὶ λέξεις καὶ λάθρη ἀνθρώπινα. Μὴ ἀγωνίζεσθε νὰ στήσετε τὸν φάρον προσανατολισμοῦ τὸν ὁποῖον ἤναψε ἡ Θεία Πρόνοια διὰ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἵνα μὴ καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε. Ἐνδύσατε καὶ ἀναλογισθῆτε: μήπως διὰ τῆς ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία τόσον σας ἐτάραξε, ὁ Θεός, μέσω τῶν ἀρχιερέων του, ἐπισημαίνει τὸ γεγονός, ὅτι ἐξηγτηλῆθῃ πλέον κάθε ὅριον οἰκονομίας καὶ ἀνοχῆς; Σκεφθῆτε χωρὶς πάθος, διὰ τὸ αἰώνιον συμφέρον ὑμῶν αὐτῶν ἀφ' ἑνός, καὶ διὰ τὰς ἐν συγχύσει εὐρισκομένας κοπιώσας καὶ πεφορτισμένας ψυχὰς τόσων πιστῶν, ἵνα ἐντὸς τοῦ ἐπικρατοῦντος χάους καὶ τῆς τρικυμίας τῶν ἐσχατολογικῶν ἡμερῶν μας, δυνηθῶν νὰ ὀδηγηθοῦν πρὸς τὴν σώζουσαν Κιβωτόν.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΣΕΒΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ.ΤΗΛ. 628,280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κατάγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 60

» Ἐτησίᾳ » 100

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολάρια 6

» Ἐτησίᾳ » 10

Τιμὴ φανίου δραχ. 5.—

ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

«Επεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Ζήτει Μηναῖον Ἰανουαρίου, εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων).

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις...». Μεγάλη καὶ σωτήριος ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων. Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν πρόκειται νὰ ρίψουν τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸν λιμενίσκον τῆς Φρεαττίδος τοῦ Πειραιῶς.

Ἱερὴ συγκίνησις ἔχει καταλάβει τὰ Χριστιανικὰ στήθη. Εὐλαβικὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ μεγάλο γεγονός. Εἶναι κάτι, ποὺ εἰς ὅλα τὰ χριστιανικὰ σπῖτια ἐπικρατεῖ, ποὺ κρύπτουν μὲ σεβασμὸν καὶ μετὰ πεποιθήσεως εὐσεβεῖς ψυχαί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπεμακρύνθησαν τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ κρατοῦν ὑψηλὰ τὸν θυρεὸν ταύτης, τὰς ἱεράς παραδόσεις τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τιμὴν κιβωτὸν καὶ παρακαταθήκην.

Ὅλοι εὐρίσκονται εἰς κίνησιν διὰ τὴν ὡραίαν θάλασσαν τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς. Ὁ βοριάς ποὺ φυσοῦσεν ἀδιάκοπα ἀπὸ βραδὺς, εἶχε παραχωρήσει τὴν θέσιν του καὶ ἕνα ἥρεμον χαρούμενον πρῶινόν ἡμέρουν.

Ὅλοι ἔκινούν. Μονάχη καὶ ἡ σεβαστὴ γερόντισσα κλειδώνει τὸ σπῖτι τῆς καὶ ξεκινᾷ. Τὰ θήματά τῆς εἶναι κουρασμένα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου, μὰ ἡ ψυχὴ τῆς ἀνάλαφρῃ πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ ποὺ φεγγιβολᾷ εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς.

Πρόκειται νὰ ρίψουν τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς τελετῆς τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διακρίνει κανεὶς τὴν χαρὰν εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων. Χαράν ποὺ τὴν ἔρριπαι κανεὶς εἰς νέους ἀνθρώπους μὰ καὶ εἰς ἡλικιωμένους κουρασμένους ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου...

Καὶ προχωρεῖ ἡ ἀγαθὴ γερόντισσα, μὲ τὴν εὐχαρίστησιν χυμένην εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς· βαδίζει διὰ τὴν τελετὴν. Μία φλόγα ἀσέσθη καίει εἰς τὴν καρδίᾳ τῆς καὶ διαρκῶς μονολογεῖ, «Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου ποὺ μὲ ἀξίωσες νὰ ἰδῶ ξανά τέτοιες μέρες». Εἰς τὴν ψυχὴν τῆς βασιλεύει ἡ γαλήνη, ἡ εὐτυχία καὶ εἰς τὸ κάθε τῆς θῆμα διακρίνει κανεὶς τὴν λαχτάραν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς πλανᾶται εἰς τοὺς δρόμους ποὺ περνᾷ. Θὰ φθάσῃ ἀρά γε σύντομα; Τὸ θῆμά τῆς εἶναι κουρασμένον, μὰ ἡ ψυχὴ τῆς πετᾷ σὰν μικροῦ παιδιοῦ.

Εἰς τὴν προσπάθειάν τῆς αὐτὴν, δὲν νομίζει πάρεργον νὰ πληροφορηθῇ ἂν βαδίζῃ κανονικὰ διὰ τὸν προορισμὸν τῆς. Ἐνὰς νέος, ὁ Σταθὺς Ποδηγός, ποὺ περνᾷ τυχαῖα δίπλα τῆς, ἦταν ὁ πληροφοριοδότης τῆς. «Καλὸ νάχης παιδί μου», τοῦ εἶπε μὲ τὸ φωτεινὸν τῆς χαμόγελο ἡ Χαριτίνη Προκοπίου ἡ γερόντισσα, ὅπως τὴν ἐνομάτιζαν. Ἀπὸ ποῦ θὰ πάω εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Φρεαττίδος τοῦ Πειραιῶς, ἐκεῖ ποὺ θὰ ρίψουν τὸν Τιμὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν; ἀναρωτήθηκε ὁ νέος

ἐκπληκτος ποὺ κάθε ἄλλο παρὶ περὶ θρησκευτικῶν τελετῶν γινώριζε. Τὴν Πειραικὴ ἀκτὴ ἐββαία τὴν γινώριζει, μὰ πῶς θὰ ρίψουν τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖ, αὐτὴ ἰδεάν ἔχει. Ποτὲ δὲν εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ θρησκευτικὰ τελετὰς...

Καὶ τώρα καθὼς βαδίζουν μὲ τὴν σεβαστὴν γερόντισσαν, τὴν Χαριτίνην Προκοπίου τὸ βλέμμα του δὲν ἀπεμακρύνεται ἀπὸ κοντά τῆς. Τὸ φωτεινὸν τῆς χαμόγελο καὶ τὸ χαρούμενον πρόσωπόν τῆς, ποὺ φανερόνουν τὸ ἀνέφελον τῆς ψυχῆς τῆς, τὸν αἰχμαλωτίζουν, τὸν συγκινοῦν καὶ δέχεται νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρις ἐκεῖ.

Βαδίζοντας, μιὰ πᾶλη ψυχικὴ δημιουργεῖται μέσα του, μιὰ χαρακτηριστικὴ μεταβολὴ ποὺ καὶ ὁ ἴδιος, ὁ Σταθὺς Ποδηγός, δὲν κατορθώνει νὰ τὴν δικαιολογήσῃ. Τὰ νειῶτα, ποὺ δὲν γινώρισαν ἀκόμη τὴν χαρὰν, λυγρίζουν ἐμπρὸς εἰς τὴν ρυτιδωμένην ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μὰ εὐτυχισμένην γερόντισσαν. Ἐκμνησνίζονται ἐμπρὸς τῆς, εἰς τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τῆς, διότι τοὺς λείπει ἡ χαρὰ, ἡ χαρὰ ποὺ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Διψοῦν διὰ τὴν χαρὰν ταύτην, διψοῦν διὰ τὴν γαλήνην, καὶ τώρα ποὺ γινώρισαν καὶ θεβαιώθηκαν εἰς πόλιν εὐρίσκεται, εἶναι πρόθυμα νὰ ἀκολουθήσουν...

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν λάμψιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐσεβοῦς ψυχικῆς διαθέσεως, φθάνουν εἰς τὸν τόπον τῆς τελετῆς. Σὲ λίγο ἀντικρύζουν τὴν ἱερὰν παμπὴν ποὺ ἔρχεται πρὸς τὴν ἐξέδραν, ποὺ τὰ χαρούμενα Χριστιανικὰ χέρια, ἔχουν ἐτοιμάσει. Μιὰ τεραστίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖ τριγύρω παρατηρεῖται ἀνθρωποθάλασσα, ποὺ ξεχωρίζουν τὰ σεβάσματα πρόσωπα τῶν λαμπροφρομένων Ἀρχιερέων καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ποὺ τοὺς περιστοιχίζει. Τὸ Τιμιὸν Εὐλὸν τοῦ Σταυροῦ δεμένον μὲ οὐρανίαν κορδέλλαν βαστᾷ εὐλαβικὰ ὁ πῖο σεβαστὸς τῶν Ἀρχιερέων... Καὶ ἡ ἱερὰ πομπὴ φθάνει εἰς τὴν ἐξέδραν.

Μετὰ ἀπὸ σύντομον τελετὴν, μιὰ ἀπέραντη σιγὴ ἀπλώνεται ἐκεῖ τριγύρω, ποὺ νομίζει πῶς σταμάτησαν ἀνθρώπινες ἀναπνοές... «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε...» ἀντηχεῖ ἀμέσως εἰς τὸ ἥρεμον πρῶινόν καὶ ὁ Τιμιὸς Σταυρὸς ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν ποὺ γαληνεμένη τὸν δέχθηκεν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς. Συγκίνησις ἔχει καταλάβει τοὺς παρευρισκομένους. Χιλιάδες μάτια δακρύζουν καὶ ἕνα ζευγὰρι λευκῶν περιστεριῶν, σύμβολον τῆς θείας ἐπισκέψεως καὶ ἐπιφανείας τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν τῶν Θεοφανείων, πετᾷ ἀνάλαφρα ἐπάνω ἀπὸ καρδίας ποὺ κτυποῦν ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ τὰ μάτια ποὺ δακρύζουν. Μύρια χέρια ὑψώνονται καὶ κάμνουν τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ποὺ μένει τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς ἀγάπης, τὸ στήριγμα τῆς πίστεως καὶ τοῦ κόσμου τὸ φυλακτήριον.

Συγκινημένη ἡ ἀγαθὴ γερόντισσα καὶ ὁ νέος ποὺ τὴν συντροφεύει, ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια ποὺ ἔρχονται σὰν ἀντίλαλος ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τῆς τελετῆς καὶ ποὺ ἔχουν πλημμυρίσει σὰν αὐράνια μελωδία τὴν γύρω φύσιν.

«Φῶς ἐκ φωτός, ἔλαμψε τῷ κόσμῳ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπιφανὴς Θεός· τοῦτον λαοὶ προσκυνήσα-

μεν.

Πῶς σέ Χριστέ, δοῦλοι τὸν Δεσπότην ἀξίως τιμήσωμεν; ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι, πάντας ἡμᾶς ἀνεκαίνισας.

Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις». (Ζήτηι ἅπαντα εἰς Μηναῖον Ἰανουαρίου, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, τὰ μὲν δύο πρῶτα εἰς τοὺς Αἰῶνες τῆς ἐορτῆς, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς ἐορτῆς).

Ἀλήθειαι! Μεγάλη ἡ συγκίνησις τοῦ προκαλοῦν αἱ ἱεραὶ τελεταὶ καὶ ἀνείπωτη ἡ χαρά. Πόσο νοιώθει τὴν ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ κοντὰ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, πλουτισμένος μὲ τὴν εὐλογίαν Του, καθοδηρούμενος πάντοτε διὰ τῆς Θείας Του χάριτος...

Εὐλογημένη ἡ ἁγία ἡμέρα τῶν Φώτων, τῶν ἁγίων Θεοφανείων ἡ ἐορτή, μοιολογῶσεν ὁ Στάθης Ποδητῆς, πὺ στάθμῳ μὲ ἀφορμὴν τὴν τυχαίαν συνάντησιν τῆς γερόντισσας Χαριτίνης Προκοπίου, ἱκανὴ νὰ συντρίψῃ ἕνα κακὸν χωρὶς νόημα παρελθόν, καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νέον καὶ ἐλπιδοφόρον μέλλον καὶ πὺ ἐστήριξε τοῦ Στάθῃ τὴν ἀσταθείαν. Τὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἀκολούθησεν, ἡ δημιουργία μιᾶς σταθερᾶς πορείας, ἡ ὁποία καταλήγει, δι' ἐκείνους πὺ θὰ θελήσουν.

νὰ τὴν πορευθοῦν, εἰς τῆς σωτηρίας τὸν γαλήνιον λιμένα, ἐκεῖ πὺ οἱ ναυαγοὶ τῆς ζωῆς καταφεύγουν καὶ λαμβάνουν τὸ λουτρόν τῆς λυτρώσεως, τῆς σωτηρίας τὴν ἐλπίδα, τῆς πίστεως τὸ στήριγμα, τὴν ψυχικὴν πνευματικὴν δύναμιν καὶ ἀντοχήν.

Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, συνέχισεν ὁ Στάθης Ποδητῆς, ὁ ὁποῖος πάντοτε προσκαλεῖ κοντὰ Του κάθε πονεμένην ψυχὴν πρὸς λύτρωσιν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ σωτηρίαν ἀξία εὐγνωμοσύνης τῆς γερόντισσας ἡ συμβολή, ἡ ὁποία νὰ παραμείνῃ, παρακαλῶ Θεέ μου, φωτεινὸν σύμβολον πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς κάθε χριστιανικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μακρὰν τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας Σου, πανάγαθε Θεέ μου καὶ πολυέλεε!...

Ὁ ἁγιασμός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, ὁ ἐπιφανὴς Θεός ἡμῶν, ὁ εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριος, ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς Ἰησοῦς Χριστός, πάντας ἡμᾶς τοὺς εἰς Αὐτὸν πεποιθότας, ἐπευλογεῖ, ἀγιάζει καὶ καθοδηγεῖ, πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομὴν καὶ καρποτηριὸν τῆς εὐσεβοῦς πολιτείας.

Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ

«Ἐποιήσαμεν οὐδέν»..

Κάθε 19ην Ἰανουαρίου ἡ Ὁρθόδοξος ἀγιοπάτη μας Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν ἐξαίρετον Ἀριστεά καὶ τὸν ἀκατάβλητον Ὑπέρμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν διαλάμψαντα σὺ στερέωσαι τῆς Ὁρθόδοξου Θεολογίας ὡς Ἀστὴρα πρῶτον μεγέθους, Ἁγίων Μάρκων Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς ἀγιοπάτης Ἀποστολικῆς καθέδρας Ἐρέσου, τῆς ἁγιασμένης διὰ τοῦ Ἀποστόλου κληρονομίας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἡγασμένου Μωϋση τοῦ Σωτήρος μας, καὶ Παύλου τοῦ πρωτοκαρφαμένου καὶ Μεγάλου τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου καὶ Χριστοκλήτους.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος, ἀνεδείχθη μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Διδάσκαλος καὶ Φωστὴρ τρισημῆς καὶ κατέχει περίδλετον θέσιν μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνας ὑπερασπιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν του, ψάλλει περιχαρῶς ἡ Ἐκκλησία μας: «Θεῖας πίστεως ὁμολογίαν, μέγαν εὐδοτο ἡ Ἐκκλησία ζῆλωτὴν σὲ Θεῖε Μάρκε πανεύφημε, ὑπερμαχοῦντα πατρῶον φρονήματος καὶ καθαιρουντα τοῦ σκότους ὀνόματα. Ὁθεν ἄφεςιν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτατε, δορησασθαι ἡμῖν τοῖς σὲ γεραίροισιν».

Ἡ ποιήσεως μνήμη του, μᾶς ξαναγυρίζει σὺ γῆρασμένο παρελθόν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰῶνος μετὰ Χριστὸν, ὅποτε ἡ Βασιλὶς τῶν προκεκυρασμένων ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ θουδικὴ καθέδρα τῶν Θεοστέπων Αὐτοκρατόρων καὶ Βασιλέων, ἡ πάντοτε «ΚΩΝ-

ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΣ» καὶ μηδέποτε ὑπάρξασα Ἰνσταμποῦλ, συγκλονίζεται ἀπὸ ποικίλας ἐπιθέσεις ἔξωθεν, ἐνῷ μία ἀκατάσχετος αἰμορραγία παρακαμῆς τὴν συγκλονίζει ὑποπλά καὶ μυστικά.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀκριβῶς, ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος διάκονος τῶν Πατριωσχείων Γεώργιος καὶ ἡ ἐξ ἀρίστης οἰκογενείας σύζυγός του Μαρία, φέρουν εἰς τὸν κόσμον, τὸν κατὰ κόσμον Μανουὴλ Εὐγενικόν.

Ὅντως εὐγενὴς ὑπῆρξε κατὰ τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα. Διότι ὁ Μανουὴλ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, Ἰωάννου ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔδειχναν τὴν τελείαν καὶ ἀρίστην ἐπίδρασιν τῶν ἐναρέτων γονέων τοὺς ἐπὶ τοῦ καθόλου χαρακτήρος των. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Μανουὴλ ἀποστέλλεται εἰς τὸν ἀκαμάζοντα τότε Μυστράν διὰ νὰ μαθητεύσῃ παρὰ τοῖς πόδας τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς ἐποχῆς, Παύλου, καταλήσσει τοὺς πάντας μὲ τὴν σύγερσιν καὶ τὴν φιλομαθείαν του. Ἡ παρμερὴς κατάρτισίς του δὲν τὸν κάμει ἀλαζόνα, καὶ ὑπερήφανον, ὅπως συχνὰ συμβαίνει μὲ ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι μόλις γενθοῦν εὐχάρως χεῖλεσιν τὴν παιδείαν νομίζουσιν, ὅτι ἔχων πάντοτε καὶ φημιθύνται, ἀλλὰ ταπεινὸς σὺν τὴν καρπομένην ἐλπίαν, ἀρετίζεται τὰ ἀξιώματα τοῦ Ἱεροῦ Παλατίου, τὰ ὁποῖα τοῦ προτείνουν καὶ εἰσέρχεται ὡς ἁλοῦς μοναχὸς εἰς τὴν περίφημον Μονὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῶν Μαγγάνων, ὅπου μὲ τὴν σπανίαν μόρφωσιν του καὶ τὴν κατωπληρικτὴν εὐγνωσύαν του

καὶ πρὸ πάντων, μὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν εὐσέβειάν του, ἀποβαίνει ὁ διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς τῶν πολυπληθῶν μοναχῶν καὶ πολῦτιμος σύμβουλος τοῦ Ἡγούμενου. Ὡς μοναχὸς ὁ Μανουὴλ φέρει τὸ ὄνομα Μάρκος καὶ ἀποβαίνει ἀριστὸν πρότυπον πρὸς μίμησην. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ Ἱερομνήμων γράφει

«Ὁ Μάρκος ἐστὶν θαυμάσιος ἄνθρωπος πᾶσιν πνευματικαῖς χαρίσμασι πεποικισμένος».

Εἶναι δυστυχῶς τότε ἡ ἐποχὴ ὅπου ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς ἀναφαίνεται ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος διὰ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν. Ἔτος 1437 ὁ ἀγροπνῶν ἐξ ἀγωνίας Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος συγκαλεῖ ἀναγκαστικὸν συμβούλιον εἰς τὸ ὅποτον συμμετέχουν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ καὶ οἱ Σαννυκοὶ Ἱεράρχαι. Ἀποφασίζεται ἡ μετάβασις ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Χριστιανικὴν Δύσιν διὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Πάπαν Εὐγένιον τὸν Δ' τὴν βοήθειάν του ἢ ὅποια δὲν θὰ ἦτο τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐτόχημα ὑποδούλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν ὑπερφύλακον Παλαιολογισμόν. Ἡ ἀντιπροσωπεία ἀπὸ τῶν Αὐτοκρατορῶν καὶ τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Συνδικτικῆς ἐπιτροπῆς Κασσαρείας Νικόλαον καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ σφόδρα φιλενωκικοῦ Μητροπολίτου Νικαίας ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ καὶ τοῦ νεωτέρου τῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ ἀρτι πιστικῶς χειροτονηθέντος Μητροπολίτου Ἐρέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Καὶ ἔτσι, τὴν 27ην Νοεμβρίου 1437 ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐκπνεύσαν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν ἡ Βασιλικὴ Θελαμνὸς Η ΦΕΡΟΤΣΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ (Κατὰ Παπαρηγόπουλον), ἐνῷ στὸν Κεράτιον κόλπον ὁ λαὸς βοῦθᾷ καὶ μὲ δάκρυα ἀποχαιρετοῦσε σείοντας τὰ μανδύλια, λὲς καὶ προμάντευεν τὴν ταπείνωσιν καὶ τοὺς ἐκδισμούς τοῦ Πάπα.

Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, τῆς ἀντιπροσωπείας, τὴν Φερράραν, ὁ ἀνέριστος χαρακτὴρ τοῦ Ἐρέσου Μάρκου ἐξανίσταται. Βλέπει ὅλα τὰ ἀρπαγέντα ἱερὰ κειμήλια ἀπὸ τοὺς ἀνοσίους σταυροφόρους κατὰ τὰς ἐπαισχύντους ἐκείνας λεηλασίας καὶ οὐδόλως Σταυροφορίας. Ἡ ψευδοσύνοδος, ἣτις ἤρχισεν εἰς τὴν Φερράραν συνεχίζεται εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐνθα ὁ Ἐρέσου μάχεται ΜΟΝΟΣ, ΜΟΝΩΤΑΤΟΣ, ἐναντίον τῶν μεγαλύτερων (ἀκαθάρτων) πνευμάτων τῆς Δύσεως, τῶσιν θαρραλέως ὥστε οἱ καρδινάλιοι καὶ ἀπαντες οἱ Παπικοὶ νὰ εἰπουν θαυμαστικῶς διὰ τὸν ἄγιον Μάρκον: «Ἡμεῖς, αὐτὸ ποτὲ εἶδομεν, οὔτε ἠκούσαμεν τοιαῦτα». Ὁ δὲ ἱστορικὸς Σιλβεστρος Συρόπουλος διστὶς παρηκολούθησεν ὅλας τὰς φάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς ληστρικῆς καὶ ἀθλίας ἀναφέρει τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἁγ. Μάρκου τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν καταπιέζοντα αὐτὸν αὐτοκράτορα διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν

ὑποταγὴν ἀνευ ὅρων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Δυτικὴν:

«Ἐγὼ, Βασιλεῦ, οὔτε ἀσχεροῦς ἐβουλόμην γενέσθαι, οὔτε εἰς τὴν Σύνοδον ἀρκεσθαι. Εἰλόμην γὰρ ἐξ ἀρχῆς τὸν μοναχικὸν καὶ ἡσυχίον, κατὰ τὸν ἐνόν μοι διαζῆν βίον, ἡ δὲ ἁγία Βασιλεία σου ὤρισας, καὶ ἀπήρησάς με καὶ τὰ δύο καὶ μὴ βουλόμενος, ἠναγκάστην τηρῆσαι τὴν ὑφειλομένην ὑπακοὴν πρὸς τὴν ἁγίαν Βασιλείαν σου. Οὐχ ὅμως ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ ΜΟΤ ΑΠΑΡΝΗΣΑΣΘΑΙ».

Ἡ εὐθεροσύνη καὶ γενναία στάσις τοῦ Ἐρέσου ματαιώνει τὰ σχέδια τοῦ Πάπα. Διὰ τοῦτο μόλις πληροφορεῖται ὁ Πάπας, ὅτι δὲν ὑπέγραψεν τὰς ἀποκρίσεις μόνον ὁ Ἐρέσου, ἐν ἀγανακτήσει διατελὼν πετᾷ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ καὶ θροναιοφρονεῖ, «ΕΠΟΙΗΣΑΜΕΝ ΟΥΤΑΕΝ». Ἀδελφοὶ μου! ὁ λοιπὸς βίος τοῦ ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας ἀνδρὸς εἶναι πολὺ γνωστὸς καθὼς καὶ ἡ εἰρηνικὴ τελετὴ του ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μεγγάνων. Ἄς μὴ λησμονοῦμεν οἱ πιστοὶ ὅτι ἐφ' ὅσον καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἰδίαν Πίστιν καὶ τὴν ἰδίαν ἐκμονίην εἰς τὰς Πατρῶους παραδόσεις μας, μένομεν ἐδρασημένοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς ὅσα παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων ἡμῶν Πατέρων, ἐφ' ὅσον ἐν ὁμονοίᾳ, ἀγάπῃ Χριστοῦ ὁδεύομεν τὴν ἐπιγῆς πορείαν μας ὡς ὑποδείγματα λαμπροῦς χριστιανοῦ βίου, τότε θὰ ἐξηναγιάζωνται οἱ αἵρετικοὶ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ ἀνεπιτυχεῖς ἐπιθέσεις νὰ ἀναγκασθῶν:

ΕΠΟΙΗΣΑΜΕΝ ΟΥΤΑΕΝ.

Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δΟΣΟΛΗΨΙΑΣ τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἦτοι ὑπόλοιπα Λ) σροῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας π. Θεόδωρον Μαρτίλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κένιγγος 32, τηλ 628.280

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποτον προσερίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

«Ένα κάθε μήνα

“Συέψεις γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον,,

«Κύριε. Ἀντοχε καὶ Παντοδύναμι, ὁ καιρὸς καὶ χρόνος θάψενος ἐν τῇ ἰδίᾳ Αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ἐδ-
λόγητον τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρησιμότητός Σου.
διορούμενις τῇ πιστοτάτῃ Λαῷ Σου, κατ' ἀμφοῦ ὑ-
γείαν, χαρὰν, εὐσέβειαν, πνευματικὴν καρποφορίαν
καὶ προσκοπὴν βίῳ».

Ἐνας χρόνος πέρασε καὶ ἕνας καινούργιος ἤλ-
θεν. Μία βαρετὰ ἀδυσία ἔπεσε γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ γη-
ρασμένο παρελθόν, τὸν χρόνον ποὺ ἔφυγεν 1975, γε-
μάτων πολέμων, αἱμάτων ἀνθρώπων καὶ παγκόσμιες ἀ-
ναστατώσεις.

Μία σταγόνα, δηλαδή ἔπεσεν μέσα στὸν ἀτέρμι-
να ὠκεανὸν τῶν αἰώνων, μιὰ μικρὴ λεπτοῦλα ἐκώλησε
στὴν ἀχόρταστην ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος! Καὶ κατὰ
τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου ποὺ ἔφυγε πόσα ὄνειρα καὶ ἐλ-
πίδες καὶ πόθοι ἀνθρώπων δὲν ἔφυγαν μαζί του;
Πόσες ἀγαπημένες μας ὑπόψεις ἔφυγαν ἀνεπάντεχα
ἀπὸ κοντά μας γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι τοῦ ἄλλου
αἰωνίου κόσμου τῶν Οὐρανῶν; Πόσες ἐλπίδες καὶ
ἐφέςεις ἀνθρώπινες δὲν διαλύθηκαν σὺν τὸν καιρὸν
καὶ ἀφῆκαν στὴν ψυχὴν τὸν φοιτὸν σπαραγμὸν; Ἀλ-
λὰ καὶ πόσες καρδιές, κατὰ τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου
ποὺ ἔφυγε δὲν περᾶσθηκαν μὲ τὸ δίκοπο μαχαίρι τοῦ
πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, ἀλλὰ καὶ πόσες καρδιές γνώρι-
σαν τὴν Ἀληθινὴν χορὰ καὶ εὐλογίαν ποὺ προσφέρει
ὁ Ἀναρχὸς καὶ Αἰώνιος Αυτοκράτης μας;

Μὰ τώρα ὁ παλιὸς χρόνος ἔφυγε, καὶ ἕνας νέος,
ὀλόχαρος, γεμάτος νέα ὄνειρα καὶ νέες ἐλπίδες καὶ
πόθους προβάλλει! Καὶ ὁ ἄνθρωπος; Ὁ! ὁ ἄνθρωπος
τώρα μὲ τὸν καινούργιον χρόνον στέκεται μὲ ἀγωνία
διαπορῶντας τί ἄραγε γὰ τοῦ ἐπιφυλάσσει! Ὁ ἄνθρω-
πος στέκεται μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβη-
τήσῃ πὼς παρὰ τίς εὐχές, τίς κάρτες καὶ τὰ ἐπισκε-
πτήρια, τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου μᾶς ἔφευρε ἕνα **ΘΕΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΟΝ** πρὸς τὸ τέλος τῆς
ἐπὶ γῆς παρουσίας μας καὶ πρὸς τὸ ληρὸν τῶν Οὐρα-
νῶν. Ἀλλωστε τούτο μᾶς τὸ ἐβεβαιώνει καὶ ὁ ἱερὸς
πατὴρ Χριστόστατος: «Πλέομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρω-
ποι πλοῦν οὐ τὸν ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀλλὰ ἀπὸ γῆς εἰς
Οὐρανόν»...

Γι' αὐτὸ μεταίνοντας στὸν νέον χρόνον, τοῦτο καὶ
μόνον τὸ καθήκον ἔχομεν ἡμεῖς τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας τέκνα νὰ προέξομεν:

α) Ὡς δοξολογούμεν τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Νηπιά-
σαντα Αυτοκράτην τοῦ κόσμου, γιὰ μᾶς ἀξίωσε νὰ

μπούμεν στὸν καινούργιον χρόνον μὲ υγείαν, ἐνῷ πολ-
λοὶ ἄλλοι ἔφυγαν πρόσφατα γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ ἄλλου,
τοῦ αἰωνίου κόσμου. Ὡς Τὸν εὐχαριστήσαμε γιὰ τὴν
μᾶς φύλαξεν ἐν υγείᾳ καὶ διέσωσε τὴν Πατρίδα ἀπὸ
πολλοὺς κινδύνους, περιπέτειες καὶ ἀνταρραχές.

β) Ὡς ἐμπιστευθούμεν καὶ κατὰ τὸν καινούργι-
ον χρόνον τὴν ὁλοκλήρην μας στὰ παντοδύναμα χέρια
τοῦ Δημιουργοῦ μας. Ὡς μὴ φοβηθούμεν τί θὰ μᾶς
ἐπιφυλάξῃ κατὰ τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου. Τίχα δὲν
πέφτει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μας ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ
τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Γιὰ μᾶς θὰ φροντίσῃ ὁ
Κύριος! Ἐκεῖνος φροντίζει γιὰ ὅλα τὰ δημιουργήμα-
τά Του. Καὶ γιὰ τὸ σκουλήρι ποὺ βρίσκεται στὰ σπλά-
χνα τῆς πέτρας καὶ τὰ ζωνίδια τοῦ ἄγρου καὶ τὰ
μικρὰ σπογγίτια, γιὰ ὅλα, μὰ γιὰ ὅλα φροντίζει πάν-
τοτε Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀοράτου Κατοικίας
Του.

Αὐτὸ ὁμολογοῦσαν τὰ μεγαλύτερα πνεύματα ἀνά
τοὺς αἰῶνες. Αὐτὸ ὁμολογοῦσαν οἱ Ξενοφῶν καὶ Ἑλ-
λάντιος, αὐτὸ, ὁμολογοῦσαν ὁ πολὺς μαθητὴς καὶ
καδοικογράφος τοῦ καινοῦ φιλοσόφου τοῦ Σωκρά-
τους, ὁ Πλάτων, αὐτὸ διεκήρυτταν οἱ μεγάλοι πατέ-
ρες Κύριλλος Ἀλεξανδρείας καὶ Εἰρηναῖος Λουγδού-
νου, αὐτὸ διεκήρυτταν εἰς τὸν λόγον τοῦ περὶ Θεῆς
Περωνίας ὁ Οὐρανοκράτωρ Μέγας τῆς Καισαρείας
Ἰερόδωρος, ἅγιος Βασίλειος.

Ἐμεῖς μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου χρόνου ἕνα καὶ
μόνον μποροῦμε νὰ κάμωμεν. Ὡς ἀφήσαμε γιὰ λίγο
τὰ κατὰ συνήθειαν ψεύδη τῆς κοινωνίας, διασκεδάσεις,
ξενήτεια, χαρτοπαίγνια ποὺ νομίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅ-
τι θὰ κερδίσουν γιὰ νὰ κερδίσουν ὅλον τὸν χρόνον, ὥς
ἀφήσαμεν ἀπὸ τὴν κατὰ τὸ ἄλλο ποὺ μᾶς παρουσιάζει σὲ
ἀσπορες καὶ ἀχρηστες ἐνέργειες καὶ ὥς συγκεντρο-
δοῦμε γιὰ λίγο στὸν ἴδιον τὸν εἰσαὶόν μας. Ὡς ξε-
καθαρίσαμεν τὸ ταμεῖον τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ὥς
βγάλουμε ἀπὸ μέσα τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἀσφατο διβλίον
ποὺ γράφει γιὰ ὅλες τίς καθημερινὲς πράξεις
μας καὶ ποὺ εἶναι ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ παν-
τοδύναμο τοῦ Θεοῦ χέρι.

Ναί! Βγάλε Χριστιανέ, τὸ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΣΟΥ, γιὰ νὰ δῆς τί ἔγραψες κατὰ
τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου ποὺ πέρασε! Τότε θὰ παρατη-
ρήσῃς ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ γραμμένα σὲ ὀλόλευκες σελί-
δες καὶ ὀλόχρυσαι γραμμὰι, ὅσα δόξατα σφόγγι-
σες, ὅσες φράσεις στάθηνες ὁ καλὸς Κυρηνάιος γιὰ τὸν
καινοκράτην τῆς ἑσθῆς, ὅσες φράσεις σκόρπισες παρη-
γοριά καὶ ἐλπίδα Χριστοῦ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ πα-

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπαναφέρει τοὺς ἐξορίστους

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1974, ἐξεδίωξεν παρὰνόμως τὴ συνδρομὴ Πολιτικῆς Διοικήσεως καὶ Χωροφυλακικῆς Ἀγίου Ὄρους, τέσσαρες Ζηλωτὰς δι' ὁδοδοξίαν Πατέρας ἐξ ὧν καὶ τὸν ἑκδότην τοῦ Περιοδικοῦ «ΑΓΙΟΣ ΣΙΜΩΝ Ο ΜΤΡΟΒΑΙΤΗΣ» Ἰάκωβον Μοναχόν. Οἱ τέσσαρες Ζηλωταὶ προσέφυγον εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ πρὶν διακοπῇ ἢ ὑποθέσει, ἀνεχώρησαν δι' ἅγιον Ὄρος τὸ Πάσχα τοῦ 1975 ὅπου ἐδιώχθησαν ἐκ δευτέρου διὰ νεωτέρας πράξεως τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ Ἀγ. Ὄρους, διὰ λόγους Ἀθροιστικῆς ἀσφαλείας παρὰ τὰς ὁριστὰς διατάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅτι δὲν

λαλοῦν μέσα στὰ κόμματα τῆς ζωῆς, καὶ ἀκόμη ὅσα ἄλλα εὐγενικὰ αἰσθήματα γεννιῇθαι μέσα στὴν ψυχὴν σου χωρὶς ὅμως νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ναι! Ὁλαὐτὰ τὰ θεάρεστα καὶ ψιχωφέλη αἰσθήματα ποὺ γεννιῇθαι στὴν ψυχὴν σου θὰ εἶναι γραμμένα.....

Μὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν μέσα σὲ κατασκότεινες σελίδες καὶ κατάμαυρα γραμμένα θὰ εἶναι γραμμένα ὅλες οἱ καταστρεπτικὲς καὶ ἀντιχριστιανικὲς πράξεις, ποὺ τυχόν, διέπραξες κατὰ τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, ὅσες πίστες καὶ φαρμάκια πότισες τὸν σὺν ἄνθρωπόν σου, ὅσες ἀδιαιρέτες καὶ σιωποφαντικὲς ψευδοφράσεις καὶ καταλαλιές σκόρπισες κατὰ τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, κορυφὰ καὶ φανερά. Ὅλα μὰ ὅλα εἶναι γραμμένα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίον τῆς συνειδήσεώς σου καὶ ἀκόμη ὅσες σκέψεις κακῆς καὶ μοχθηρῆς γεννιῇθαι μέσα στὸ μυαλό σου μὰ δὲν σὲ ἀφῆκε τὸ παντοδύναμον τοῦ Θεοῦ χερὶ νὰ πραγματοποιήσῃς στὴν πραγματοποίησίν του. Γι' αὐτὸ τώρα ποὺ μπαίνομε σ' ἓνα καινούργιον χρόνον σήκισε ὅλες τὶς κατάμαυρες σελίδες ὥστε ὅλες οἱ λευκὲς μὲ τὰ ἅγια αἰσθήματα νὰ μένουν, ποὺ θὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ΑΓΑΠΗΝ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑΝ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΝ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΚΑΛΩΣΤΗΝΗΝ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΣΤΙΓΝΩΜΗΝ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΣΤΗΜΠΟΝΟΙΑΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΤΤΟΝ ΑΓΑΠΗΝ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΙΝ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Μπορεῖς νὰ κἀγῃς τὶς μαύρες σελίδες μόνον μὲ δύο δάκρυα, μετανοίας καὶ συντριβῆς ὅπως κάποτε τοῦτο ἔπραξαν ἓνας Λαυδ, ἓνας Τελώνης, μία ἐπ' αὐτοφύσῃ σὺλληφθεῖσα γυναῖκα, καὶ ὅπως ἓνας καινούργιος συσταυρωθεὶς μετὰ τοῦ Κυρίου μας κέρδισε καὶ τὸν Παράδεισον. Ἐλθ, μὴν ἀργῇς ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ. «Οἱ καρποὶ οὐ μενετοῖς, βάδιζε στὸν καινούργιον χρόνον μὲ ἓνα βιβλίον συνειδήσεως καθαρὸ καὶ μὲ περιεχόμενον μόνον ΕΡΓΑ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΡΓΑ ΧΡΙΣΤΟΥ, ποὺ μᾶς χαρίζουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ε.

ἐπιτρέπονται αἱ Διοικητικαὶ ἐκπορίσεις. Οἱ Ζηλωταὶ προσέφυγον ἐκ δευτέρου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ συζήτησις εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας εἶχε προσδιορισθῇ διὰ τὴν 28ην Φεβρουαρίου 1976. Ἦτο βεβαίη ἡ ἀπόφασις ὑπὲρ τῶν 4 Ζηλωτῶν καθὼς διεπιστώθη ἐκ νομικῶν παραγόντων κ. λ.π. Τοῦτοι ἀντιληφθέντες οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Φαναρίου ἀπεφάσισαν νὰ ἄρουν τὴν ποινὴν τῆς ἐξ Ἀγίου Ὄρους ἐκπορίσεως αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἤρε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἡ Πάπαικη Διοίκησις τῆς διὰ λόγους Ἑθνικῆς Ἀσφαλείας ἀπομακρύνσεως αὐτῶν. Οὕτω κατὰ τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1975 ἔφθασεν εἰς τὸ Ἀγιον Ὄρος ἡ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπ' ἀριθ. 1059)22-12-1975 (ν.ἡμ.) πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἡ ὁποία περιέχει ἀνακριθεὶς καὶ ἐξημερευμένη δύναται νὰ παρεξηγήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν καὶ θέσιν τῶν ἐδιωχθέντων Ζηλωτῶν δι' ὁδοδοξίαν Πατέρων, ἡττις παρκαμένει ἡ αὐτὴ Χάριτι Θεῷ. Διὰ ταῦτα ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ Ἀγιος Σίμων ὁ Μυροβλήτης ἐσπευσεν ἀμέσως ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῆς ὡς ἄνω Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ ἀκόλουθον Τηλεγράφημα:

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

Φανάριον Ἰσταμπούλ.

Ἐν ὄψει ἐκδικασεως ὑποθέσεώς μας εἰς Συμβούλιον Ἐπικρατείας ὅπου θὰ δικαιωνώμεθα ἀποστείλατε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1059)22-12-1975 ἐπιστολήν πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἀγίου Ὄρους δι' ἧς μᾶς ἐπιτρέπεται τὴν ἐπάνοδόν μας εἰς Ἀγιον Ὄρος ἀνακαλοῦντες τὴν παρὰ νόμον ἀπόφασιν τοῦ διωγμοῦ μας ΣΤΟΠ Ἐπεξηγοῦντες ἀνακριθείας τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς Σας δηλοῦμεν ὅτι Οὐδεμίαν γραπτὴν παράκλησιν ἐδόσαμεν εἰς Μητροπολίτην Σταυρουπόλεως Μάξιμον ὅπως ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἀγιον Ὄρος ὀδίκως καὶ παρὰ νόμον ἐκδιωχθέντες παρ' Ὑμῶν, οὔτε πλεὶς ἐπηρεαζόμεθα ἀφροσίων, πεθορῶν πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ εὐλαβῇ ὑπακοῇ πρὸς Ἐπισκόπους τοῦ Φαναρίου οἵτινες σὺν τοῖς ἄλλοις θεωροῦσι τὸν Πάπαν, πρῶτον τῆς καθ' ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας ΣΤΟΠ. Διαφωνοῦμεν οὐδέποτε εἰς ζητήματα πίστεως μηδεμίαν κοινωνίαν πίστεως ἔχοντες μετ' Ὑμῶν καθότι μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ εὐστολογίου κατέστητε Σχισματικοὶ μὲ τὴν αἵρεσιν δὲ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ αἰρετικοὶ ΣΤΟΠ. Οὐδεὶς ἀνθρώπινος νόμος ἢ Θεὸς οὐκ δίδει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκπορίσεώς μας ἐξ Ἀγίου Ὄρους πολλῶν δὲ μᾶλλον ὁ ἰσχύων Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Ὁ παρ' Ὑμῶν ὀδίκως ἐκδιωχθεὶς

ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κοινοποιεῖται:

1) Ἱ. Κοινότητα Ἀγ. Ὄρους. 2) Κ. Ἱ. Μονὰς Ἀγ. Ὄρους. 3) Διοίκησιν Ἀγ. Ὄρους.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΑΚΟΤΗΣ

Οι επικαθήσαντες εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας διεξάγουσιν τιτάνιον ἀγῶνα κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Λονδίνου. Οἱ ὁπαδοὶ οἱ ἴδιοι τῆς παναιρέσεως τοῦ ἀπαισίου οἰκουμενισμοῦ διὰ δημοσιευμάτων των ἐάλλουν δριμύτατα κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως τῆς ἀληθείας καὶ κατηγοροῦν τοὺς Ὀρθοδόξους. Διατί; Διότι σέβονται τὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις.

Διότι εἶναι πιστοὶ εἰς τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, τὴν ὁποῖαν παρελάβομεν ἀπὸ τοῦς ἁγίους Ἀποστόλων καὶ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Μεταξὺ ἄλλων γράφουν οἱ ὑπέρμαχοι τῆς οἰκουμενικῆς αἵρέσεως τοῦ Λονδίνου κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων, «Ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις δηλ. ὁ οἰκουμενισμὸς ἐθεωρήθη παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἐξυβρίσθη ὡς παναίρεσις καὶ ὡς ἐχθρὸς μέγας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». (Ὁρθ. Κήρυξ Μάιος — Ἰουνίος 75). Ἀλλαχοῦ πάλιν γράφουν εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικόν. «Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ὑβρίζουν χωρὶς νὰ συζητοῦν δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο...» Ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τῶν οἰκουμενιστῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκείνοι ἀποφεύγουν τὴν συζήτησιν μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὴν πιστεύουσαν. Οἱ ἀπαισίοι Οἰκουμενισταὶ ὑβρίζουν τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ τοὺς κακολογοῦν ὡς καταφάνεται καὶ ἐκ τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ παρ' ὅλων ὅτι ὑποκριτικῶς ὑποστηρίζουν τὸν διαβόητον διάλογον, τὸν ὁποῖον θέλουν μόνον τότε ἐφ' ὅσον οἱ διαλεγόμενοι τάσσονται ὑπὲρ τῶν Οἰκουμενιστικῶν τῶν ἀπόψεων καὶ ἀντιλήψεων. Ἄλλωστε ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία γίνεται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Λονδίνου δὲν εἶναι ἐξυβρίσις ἀλλὰ εἶναι ἀπολογία ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως. Ὁμοίως κατηγοροῦν τοὺς Ὀρθοδόξους διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ κητρίνου ἐντύπου των, ποὺ προπαγανδίζει τὴν αὐστηράν δὴθεν τήρησιν παραγγελμάτων ἐν ᾧ ξέρον, ὅτι δὲν τὰ εἶπε ὁ Χριστός. Κητρίνος τύπος χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ κακοδόξων τὸ ἱερὸν πηδάλιον καὶ τὰ ἀθάνατα συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα διαλαμβάνουν περὶ δογμάτων, κανόνων καὶ παραδόσεων. Ἀλλαχοῦ γράφουν, ὅτι κατηγοροῦν τοὺς Ὀρθοδόξους διότι στρέφονται ἐναντίον τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπαναστατοῦν ὅπως ἔκαμαν τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ὁ Ἰανῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως. Οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν ἐπαναστατοῦν κατὰ τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ ὀρισμένων προσώπων ὑψηλὰ ἱσταμένων ἐξ ἐμπειρίας ἀλλ' ἐπαναστατοῦν καὶ διαμαρτύρονται διὰ τὰς ἐπιμένους παραβάσεις τοῦ Θυατείρων, διὰ τὸν ὁποῖον σκανδαλίζεται ὁ λαός.

Ἐναντίον τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας στρέφεται ὁ Θυατείρων, ὁ ὁποῖος ἐπαναστατεῖ ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως ἀλλὰ καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Κ.Η.Ι.Χ. καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις ἐξυβρίζει καὶ καταπατεῖ. Εἰς ἄλλο σημεῖον τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ ἀναγινώσκομεν: «Ἀσχοιοῦνται (οἱ Ὀρθόδοξοι) μὲ τὴν δὴθεν ἀκριβῆ ἐφαρμο-

γὴν διατάξεων καὶ κανόνων ποὺ ἐπὶ αἰῶνας μένουν ἀνεφάρμοστοι ποὺ ἔγιναν αἰτία νὰ θεωροῦνται ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι ἀφορισμένοι διότι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς ἐφαρμόσουν». Οἱ ἱερεῖς κανόνες δὲν ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῶν ἀπαισίων οἰκουμενιστῶν ἐνῶ παρὰ τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων ἐφαρμόζονται καὶ γίνονται ἄξιοι ἀπεῖρου σεβασμοῦ. Ὁ μαλογοῦν λοιπὸν οἱ Λονδίνιοι οἰκουμενισταὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων ἀλλὰ καὶ τὴν συνείδησιν, ὅτι εἶναι ἀφορισμένοι. Ὑβρίζοντες ἐξακολουθεῖ τικῶς τοὺς Ὀρθοδόξους γράφουν εἰς τὸν (Ὁρθ. Κήρυκα Μάιος—Ἰούνιος 75) ὥσάν τοὺς σημερινούς ψευδοζηλωτὰς ποὺ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν ἑαυτὸν τους καὶ ἄλλους ὅτι τὰ πολλὰ μαλλιά καὶ οἱ μάφρες τρίχες καὶ τὰ φαρδωμάνικα ἐξασφαλίζουν εἰσιτήριον διὰ τὸν παράδεισον. Λόγοι λοιπὸν οὗτοι ἐκπορευόμενοι ἀπὸ στομάτων δὴθεν Ὀρθοδόξων ἀλλὰ μᾶλλον κακοδόξων καὶ καλεμίων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως! Μέχρι τοιούτου σημείου φθάνει ἡ κατὰπτωσις των, ὥστε νὰ κακολογοῦν φανατικώτατα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ ὡς ἄνω ἐμπαθῆ καὶ ἀναξιοπρεπεῖ λόγια των.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχ)πος Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας Ἀθηναγόρας γράφει τοσαῦτα ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῆς παραδεδομένης ἀληθείας, τὰ ὁποῖα ἐκπλήσσουν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Ἐξ ὧν ὁ Θυατείρων λέγει κατὰ τῶν ἀσεβῶν παραδόσεων ἀποδεικνύεται ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ Ὀρθόδοξος εἶναι. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι ὑπερμαχοῦν τῆς ἀληθείας, ὑπεραμύνονται τῶν δογμάτων, τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων μὲ παραδειγματικὸν ζῆλον καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, δυστυχῶς οἱ Οἰκουμενισταὶ τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀγωνίζονται παντὶ σθένει νὰ κλείσουν τὰ στόματα τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι πιστοὶ εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου μάχονται κατὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ὑπεραμύνονται τῆς ἀληθείας. Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνέκουν εἰς τοὺς Λονδίνους Ὀρθοδόξους τοὺς μὲ παντοῖους τρόπους ἀγωνιζομένους διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν σεβασμοῦ πρὸς ὅσα ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς. Πολλὰ εὖγε ἀνέκουν εἰς αὐτοὺς, διότι παρὰ τὴν δεινὴν ἐπιβουλὴν καὶ κακότητα τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς αὐτοὺς Οἰκουμενιστῶν κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι πραγματικοὶ ὁμολογηταὶ τῆς ἀληθείας διότι διὰ τοῦ κητρίνου τύπου ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν οἱ ἐχθροὶ των διαδίδουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀγωνίζονται νὰ διατηρηθῇ καὶ διαδοθῇ ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων ἡ ἀγία παρακαταθήκη, τὴν ὁποῖαν παρελάβομεν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν 8 πρώτων αἰώνων ἀφαιρέτης καὶ ἀμεταβλήτης ἐν παντί. Εἶναι ὀλίγοι ἀλλὰ θὰ νικήσουν καὶ ἡ νίκη των θὰ εἶναι μεγάλη διότι ἔχουν μεθ' ἑαυτῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ διότι κατὰ τοὺς λόγους τῆς Ἀγ. Γραφῆς «ἀγωνισαὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς σου πολεμήσει ὑπὲρ σου», οὕτω

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Ἐπὶ πρῶτον καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ Χριστιανοὶ τῆς θαναύσως ἀπὸ 51 ἐτῶν διωκομένης Ἐκκλησίας μας (σφοδρὸς διώκτης αὕτη ἡ στασιάζουσα Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία) «ἐφαχον μετὰ τὸ καρὶ» πρὸς ἀνακάλυψιν κέντρων συσκέψεων τῶν ἀντιχριστῶν ὀργάνων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Μὲ πολλὰς προφυλάξεις τότε τὰ πωλημένα ὄργανα τῶν Ἑβραίων, καταλιμπάνοντο (δι' ὀλίγα ἰσχυριωτικά δολάρια) τὴν Ὀρθοδοξίαν ἠτομολοῦν πρὸς τὸν Ἑβραϊο-Γεχωθαϊσμόν, τὸν Χιλiasmόν, καὶ συνήρχοντο κρυφὰ εἰς οἰκίας, πρὸς μετὰδοσιν τοῦ δηλητηρίου τῶν. Οἱ ἀπαίσιτοι οὗτοι προδότες παρηκολοῦθοντο μεθοδικῶς ὑπὸ ζηλωτῶν τῆς πατρῴας πίστεως (παλαιοημερολογιτῶν) χριστιανῶν καὶ παραδιδόμενοι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν κατεδικάζοντο εἰς φυλακίσεις καὶ ἐξορίας.

Σφοδρὸς διώκτης τῶν ἀπορριμμάτων τούτων τοῦ Ἰουδα, ἐγνωρίζετο ὁ νῦν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐφησυχῶν ζηλωτὴς Μοναχὸς **ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΗΝΟΣ**, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Μονῆς **ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΥ** καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἐν **ΚΑΡΥΑΙΣ**. Κατὰ πόδας εἶχε τοὺς χιλιαστὰς, ἀλλὰ καὶ τοὺς θλασσομύοντας τὸ φοβερὸν ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τῆς Παναγίου Μητρὸς Του, οἵτινες κατεδικάζοντο παρὰ τῶν Δικαστηρίων.

Σύρει ἀκόμη ἐδῶ τὰ ἐθήματά του ὁ ἄρχων τῶν δαιμονίων, Νικόλαος Οἰκονόμου, ἀρχηγὸς τῶν Μαρτύρων τοῦ Σατανᾶ. Αὐτὸς διδάσκει καὶ οἱ ἄθλιοι ὑπηρέται τοῦ Διαβόλου, προσδοκῶσι ἐπιγίειν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, με Κυβέρνησιν ὑπὸ... Πρωθυπουργὸν τὸν Ἀβραάμ, Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ (διότι αὐτὸς διεξήγαγε νικηφόρους πολέμους κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ—Φιλισταίων κλπ. εἰδωλοκρατῶν κλπ.) Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, ὤρισθη ὁ Νῶε, εἰδικευμένος εἰς τὴν ἀμπελοφυτικὴν, διότι αὐτὸς, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἐφύτευσεν ἀμπελῶνας, ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν ὁποίων ἐπὶ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἐμεθύσθη. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἔχει ἀναλάβει ὁ Ἰωσήφ, ὅστις καίτοι δούλος ἐπράθη εἰς Αἴγυπτον, ἐν τούτοις κατώρθωσε ν' ἀναδειχθῇ μέγας οἰκονομολόγος, ὥστε νὰ καταστῇ ἄρχων — ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κινδύνου νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ πείνης, οὐ μόνον οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ λιμοθνήτῃσι (πειναλέοι) Ἑβραῖοι κατὰ τὰ 7 ἔτη τῆς ἀφαρίας!...

Λοιπὸν, κουράγιο καὶ ὑπομονή, σεῖς οἱ πειναλέοι

καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τοῦ Λονδίνου ἀγωνίζονται σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ μετ' αὐτῶν ἔχουν τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, ὁ ὁποῖος θὰ ποιήσῃ δυνάμιν ἐν αὐτοῖς καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύιν νὰ νικήσων ἐν λόγοις τοὺς ἀπαισίτους κακοδόξους καὶ δολιοφθορεῖς οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ καταρρακώσων τὸ γόητρον τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ νίκη τῶν θὰ εἶναι μεγάλη τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ πιστεύομεν ἀκροαδάντως.

τοῦ Μπάγκλα Ντές, οἱ νῦν σκελετωμένοι, οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης. Τῆς γῆς οἱ κολασμένοι, καθὼς λέγει τὸ κομμουνιστικὸν θούριον. Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως. Σφίξτε ὀλίγον ἀκόμη, εἰ δέαι, τὸ λουρὶ καὶ τὰ βάσανα τελειώνουν! Κατὰ τὸ κήρυγμα τῶν Γεχωθαίων, ἔρχεται ἡ ἐπίγειος Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ διακρίσεως. Πλησιάζει. Σώθηκαν τὰ ψέμματα πλέον! Ἀλλὰ, διατί; Λέγουσιν ψεύδη οἱ Μάρτυρες τοῦ Γεχωθα; Πρώτη φορὰ ἀκούομεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Μά, ἄνθρωποι, ὁμοιοπαθεῖς ἡμῖν εἶναι καὶ αὐτοὶ καὶ ἔπεσαν ἔξω εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὸν καθορισμὸν τῆς καθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ... Θεοῦ! (Μᾶλλον τοῦ Σατανᾶ). Δὲν ἦσαν μπαρμέντοι στὰ λογιστικά τότε καὶ διεκλήρουν πομπωδῶς, ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ γίνῃ τὸ 1914 (ὅτε ἐκρηγύθη ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος). Περιβεβλημένοι λευκὰς κελεμπίας οἱ ἀτυχεῖς «μάρτυρες» ὄντως ἐμαρτύρησαν, ἀναμένοντες δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ὑπαίθριον (κατὰ κακίην τῶν τύχην ἔκανε τότε ἓνα διαβολεμένο κρῦο, ὥστε πολλοὶ ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ τὴν σφίαν τοῦ Διαβόλου!).

Δευτέραν φορὰν, κοπιᾶσαντες ὀλίγον περισσότερον εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν καὶ τὴν ἀστρονομίαν, εὗρον, ὅτι σίγουρα ἡ Ἰουδαϊκὴ Βασιλεία ἤρχετο μίαν ἐαρινὴν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου, ἔτους 1928! Ἐ! εἶπον οἱ πιστοί. Τώρα δὲν πρόκειται νὰ μᾶς γελάσουν! Ἀτυχῶς, διεψεύσθησαν. Οὔτε ὁ Ἀβραάμ, οὔτε ὁ Νῶε ἐνεφανίσθησαν. Δὲν εἶχον ὀρκισθῇ ἀκόμη διὰ νὰ τοῖς δοθῶν τὰ χαρτοφυλάκια, καὶ καθυστέρησαν!...

Τώρα ἀκούομεν καὶ πάλιν νέαν ἡμερομηνίαν. Καὶ μάλιστα πολὺ σύντομα! Τὸν Σεπτέμβριον, δηλαδή μετὰ 30—40 ἡμέρας! Ἐπὶ τέλους! στίς 3 καὶ ζαθούλι! Τώρα σὺδεῖς «μάρτυρες» ἀμφιβάλλει. Διατί; Διότι τὸν κόσμον ἐξουσιάζει ὁ Ἰουδαῖος Κίσιγγκερ. Αὐτὸς διευνύει τὰς τύχας τῶν λαῶν. Ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰούδας, ὁ πρόδρομος τοῦ ἀντιχριστοῦ, οὐδ' ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν. Καί, ὅτι ὁ κόσμος καὶ ἰδίᾳ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς λαός, ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, μέλλει πολλὰ παθεῖν, αὐτὸ εἶναι σύμφωνον μετὰ τὰ προφητικά βιβλία καὶ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ ἀδίκως Σταυρωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τριημέρου ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καὶ μέλλοντος κρίναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα ἀλάστον. Θὰ μεσολαβήσουν, ὅμως, μερικὰ φοβερά πράγματα, ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἰδίᾳ εἰς τὸ Κατὰ Ματθαῖον. Ἀναμένεται νὰ γεννηθῇ ἐκ πόρνης ἑβραίας ὁ **ΑΝΤΙ-ΧΡΙΣΤΟΣ**, ὅστις θὰ χρισθῇ ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, ἵνα πλανήσῃ εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς Χριστιανοὺς. Θὰ προηγηθῶσι μαρτύρια καὶ φοβερά κολαστήρια, ὡς ἐπὶ εἰδωλοκρατικῆς περιόδου. Τότε ὁ ὑπομείνας ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας πίστεως καὶ ἀδιαφορήσας διὰ τὰ σωματικά παθήματα, οὗτος σωθήσεται. Φυλάξομεν, ὅθεν, τὴν Πίστιν ἀδελφοί.

Ἐρχεται, λοιπὸν, ὁ Σεπτέμβριος καί, ἔξω φτώ-

για! Οί προλετάριοι τοῦ Πακιστάν καὶ τῆς Ἰνδίας Γκάντι, μηδεὶς φοβείσθω πενίαν. Θὰ σὰς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς πείνης ἡ Βασιλεία τῶν Ἰουδαίων, ἀφοῦ σφραγίσῃ καὶ σὰς καὶ τοὺς πειναλέους τῶν Ρωσικῶν ΚΟΛΧΟΖ, ἡμῶς καὶ τοὺς «μάρτυρας τοῦ Γιεχω-εἶ» ὥστε νὰ μὴ δύνασθε νὰ κάμῃτε τὸ Σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, τὸν Τίμιον ΣΤΑΥΡΟΝ, σημεῖον ὑπερ θὰ προηγηθῇ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φοβεροῦ ΚΡΙΤΟΥ, ἐν Οὐρανῷ (Ματθ. κεφ. ΚΔ').

Τότε ἡ Ρωσία θὰ γίνῃ πάλιν ὁ σιτοβολὼν τῆς Εὐρώπης, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ σοφὸν σύστημα τοῦ Κομμουνισμοῦ, μὲ τὰ ΚΟΛΧΟΖ, ἐξέλιπε. Δι' ὃ ὁ Μπρέζνιεφ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκη ν' ἀγοράζῃ σίτον ἀπὸ τὴν Ἑβραϊσμονικήν Ἀμερικὴν πρὸς θρέψιν 200 ἐκατομμυρίων ἀτυχοῦς ρωσικοῦ λαοῦ. Ἡ δὲ Μασονικὴ Ἀμερικὴ, ἀδιαφοροῦσα διὰ τοὺς παινῶντας καὶ γυμνητεύοντας λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ ἄλλων τόπων, παραδίδει εἰς τὸ πῦρ τὰ τεράστια πλεονάσματα τοῦ σίτου, διὰ νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὸ δολλάριον!...

Ἡ Χιλιαστικὴ προπαγάνδα ἐν τῷ Νομῷ Λαρίσης.

Ἐπανέλθωμεν, ὅμως, ὅθεν τὸν λόγον περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐρωμερῶν χιλιαστῶν ἀφήκαμεν. Συνταξιούχος στρατιωτικὸς (ταγματάρχης!) ὑπάρχει ὁ τεσσαρκομένος οὗτος Σατανᾶς. Δίαν προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν, ὁ προατοφθόρος, ταξίαρχος τῶν προβατοειδῶν χιλιαστῶν, ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Συγκύπτων (γρομπὸς) κάτω νεύων καὶ μὴ δυνάμενος ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτημάτων, φαίνεται ὡς κεφαλαῖον Λάμβδα (Λ). Ἀεικίνητος πρὸς τὸ κακόν, κραεὶ τὴν θύραν τῶν προβατοειδῶν χριστιανῶν κατὰ προτίμησιν τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης καὶ τοὺς φέρει «καλὴν εἰδηρίν!... (Τὸ καλὸ χαμπάρι εἶναι τὸ κομπόδεμα μὲ τὰ ἐβραϊκά δολλάρια). Ὑπάλληλος τῆς ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν ΛΑΡΙΣΗΣ — ΤΥΡΝΑΒΟΥ — ΑΓΙΑΣ, διηγεῖτο πρὸ 10 ἐτῶν, ὅτι γείτων, οὗτινος ὁ ἵππος ἔθανε, ἐν ἀπογνώσει εὐρισκόμενος, διὰ τὴν πτωχείαν, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν χιλιαστοῦ, ὅστις τῷ ἐνεχείρισε χρηματικὸν ποσόν, δι' οὗ ἠδυνήθη εὐθὺς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπωλεσθέν ζῶον. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶδε δροσίαν ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἀπὸ τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΝ Ἐκκλησίαν, προθύμως ἠσπάσθη τὸν χιλιασμόν καὶ κήρυξ ἐγένετο, ὑπὲρ τῶν ἀντιχριστῶν. Καὶ ἡμεῖς, ἀπορούμεν πῶς ἡ κατηραμένη αὐτὴ θεωρία, εὐρίσκει ἔδαφος καὶ ἠδυνήθησαν οἱ ἀπάτριδες καὶ ἀπόλεμοι Γιεχωεῖται κατὰ 800α, ἀπὸ τοῦ 1960. Τὸ ἐβραϊκὸν χρῆμα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἀστοργία καὶ ἀδιαφορία τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου, ἰδοὺ τὰ αἰτία τῆς ἀπωλείας τῶν «μικρῶν τούτων» διὰ τοὺς ὁποίους λυπεῖται ὁ καλὸς Ποιμὴν καὶ στενοχωρεῖται ὅτι ἔστι καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν χαθῇ, θὰ ζητήσῃ δὲ εὐδύναι ἀπὸ τοὺς Ποιμένες, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Οἱ πλουτοῦντες : ΟΔΔΕΠ καὶ τινες δρησκευτικαὶ ὁργανώσεις

Ὑπάρχουν Ὅργανισμοὶ καὶ Ὅργανώσεις, τῶσον πολὺ πλούσιοι, ὥστε ἠδύναντο, καλῶς τὸν ἑαυτῶν πλοῦτον χειριζόμενοι, ν' ἀναλάβωσι ἀποτελεσματικῶς τὴν πρόδον τοῦ ἐπαράτου χιλιασμοῦ; Διὰ τοὺς Ὅργανισμούς —Κροίσους, ἀφήνομεν νὰ ἐμλήσῃ Ἐπίσκοπος εἰς τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» (№ 240 τῆς 15.8.75) περὶ τῆς πτωχείας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὁργανισμοῦ, τοῦ καλουμένου ΟΔΔΕΠ, τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΥ Ἐκκλησίας. Τὸν ΟΔΔΕΠ διοικεῖ κάποιος Ἀθανάσιος Ἀρβανίτης, ὅστις διετέλεσε κλητὴρ ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ, παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν. Ὅτι ἐτύγχανεν ἀγράμματος καὶ θὰ κατεδικάζετο εἰς πολυετὴ φυλάκισιν ἐπὶ κλοπῇ ἐφοδίων τῆς ΟΥΝΡΑ καὶ ΕΜ—ΕΔ, ἐάν δὲν παρενέβαινε προσωπικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός... Καὶ συνεχίζων ὁ Σεβασμιώτατος περαιτέρω, γράφει. «Καὶ ὁ ἀγράμματος, ὁ περὶ τὰ οικονομολογικὰ ἀδαής, ὁ ἔχων κατὰ τὰ φημολογούμενα, παρελθόν βεβαρημένον καὶ πάντως ὄχι πάλλευον, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀδιάβλητον διαχείρισιν ἐκ πολλῶν δισεκατομμυρίων μιᾶς τεραστίας Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας

Γενῶνται ἀπορίαι καὶ ἐρωτηματικά τινα ἐκ τῶν καταγγελομένων ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἐπισκόπου: Δὲν διευκρινίζεται ἂν πρόκειται περὶ περιουσίας δισεκατομμυρίων χρυσῶν λιρῶν, λιρεττῶν, ἢ δραχμῶν. Ἀξίος πολλῶν ἐπαίνων ὁ διοικητὴς τοῦ ΟΔΔΕΠ σήμερον, ὅστις ἀγράμματος καὶ ἀδαής ὢν, ἀπὸ κλητήρας ἔγινε φοβερὸς οικονομολόγος. Τὸ νὰ κατορθώσῃ τις, ὅπως ἀπὸ κλητήρας γίνῃ Δήμαρχος τοῦτο ἀποδεικνύει ἄνδρα φιλομαθέστατον. Ταπεινωτικὸν εἶναι, ἂν ἀπὸ Δήμαρχος γίνῃ κλητήρας! Ὅταν τὴν τέχνην, ραπτικήν, μοδιστρίκην, οικονομολογικήν, οἰκοδομικήν, λαμβάνῃ τις μὲ μεράκι καὶ σεβντᾶ, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ τὸν χαίρῃσαι. Δὲν ἔμπορεῖ, παρὰ νὰ προσδεύσῃ.

Κόρη 10μηνεῦς οἰκογενείας, ἔχουσα ζῆλον νὰ βοηθήσῃ οἰκονομικῶς τὸν πατέρα «ἐκλέψε» τὸ φαλίδι καὶ, εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν, ἔγινε μοδίστρα. Ἐτερος, ἄνθρωπος τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, ἐργαζόμενος πλησίον ἐπιστημόνων μηχανικῶν, ἐκτίξε πολυκατοικίας, ἔκαμε λογαριασμοὺς ἐμβαδῶν οἰκοπέδων, τοὺς ὁποίους δυσκολεύονται πολλοὶ διπλωματοῦχοι. Ἀρκεῖ νὰ εἶχε εἰς χεῖρας τὸ σχέδιον τοῦ μηχανικοῦ. Ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην εἶχον εἰς τὸ πρόσωπόν του. Παρουσίαζε οἰκοδόμους ἐφραμίλλους πρὸς ἐκείνην, ἣν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς εἶχε κτίσει διὰ τὸν βασιανιστὴν τοῦ Ἀλενῆρ, βασιλέα τῶν Ἰνδιῶν!...

Λοιπόν, μὲ τόσα ἔσοδα καὶ τοιαύτην περιουσίαν ὁ ΟΔΔΕΠ ἠδύνετο νὰ φέρῃ εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς ἐρωμεροὺς χιλιαστὰς, τοὺς διαθέτοντας ἐβραϊκά δολλάρια τοῦ Μπροῦκλιν, πρὸς ἀγορὰν προβατοειδῶν νεοημερολογιτῶν χριστιανῶν. Ὑπάρχει μία δρησκευτικὴ Ὅργανωσις (ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς) ἧς ἡ περιουσία υπερβαίνει τὴν τοῦ ΟΔΔΕΠ. Τὰ μέλη τῆς ἔχουσιν εὐνοχίσει ἑαυτὰ διὰ

τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν! Μέχρι πρό τινος, ταφιά καὶ ταβάδες μὲ τρυφεροὺς ἀγνούς καὶ λειχουδιὰς γαργαλιστικὰς, ἐφέροντο εἰς ἰδιωτικὸν φούρνου πρὸς ἐφθῆσιν. Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν μελῶν «σκανδαλιστικόν» διὰ τὸν λαόν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἰδιοκτητοῦ κτιρίου μὲ εὐρυτάτην αἴθουσαν ἐστιατορίου, ὁρτοποιεῖον μὲ μηχανήματα, τέχνην κλπ., προξενούντα τὸν θαυμασμόν. Πολλοὶ ἕτεροι χώροι, ἐξυπηρετικοὶ καὶ ἀνετοὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ὀρθοπευτικῆς Ὀργανώσεως. Λέγεται, ὅτι ἐκεῖ, εἰς τοῦ «ΓΚΥ-ΖΗ», ὑπάρχει αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς... κακοζωίας!

Λέγει ὁ Ἀπόστολος «μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν», ἀλλὰ, εἰς τοὺς καιροὺς τούτους, συμφέρει τὸ «λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι...». Ὅταν ὑποδείγματα τοιούτων ἐργῶν, λαμβάνονται παρὰ τῶν ἀπλοικῶν χριστιανῶν, Ὀργανισμοί, Ὀρθοπευτικαὶ Ὀργανώσεις, Διαθῆκαι ἐπισκόπων καταλείπονται εἰς ἀνεψιὺς καὶ ἀνεψιάς ἐκατοντάδας χρυσῶν λιρῶν, ἢ καὶ ἐν ζωῇ ἀκόμη ρασοφόρων καὶ δὴ ἐπισκόπων, θησαυρίζοντων μὲ πολυκατοικίας καὶ λίρας, τότε εὐλόγως τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ (Μασόνους, χίλιαστὰς κλπ.) δεῖ αὐξάνειν, ἡμᾶς δέ, τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἐλαττωθῆναι.

Ἐπολεμήσαμεν τοὺς ἐχθροὺς Πίστεως καὶ Πατρίδος, ἀναρχικοὺς, διὰ τῶν ὅπλων, ἐπὶ 30 ἔτη. Οὐκ ἤλεψαμεν τὸ πῆλινον σκεῦος, τὸ σῶμα! Ἡμεῖς δὲν ἐφείσθημεν τῆς ζωῆς μας. Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπῆρχε. Ὅσοι ἔχουν, ἢ ὅσοι ἐγένοντο Κροῖσοι, ἄς μὴ φεισθῶν, ἵνα μὴ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς Πυρᾶς, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐλεὼν Σόλων!

Ἡδὴ δὲν ἐπαύσαμεν καὶ διὰ τοῦ λόγου πολεμοῦντες, ὅσω βοηθεῖ ἡ μνήμη μὲ τὴν γινώσκιν. Ὁ ἀρχιχιλιαστής τῆς Λαρίσης, διδάσκει καὶ μετὰ φορτικότητος προσπαθεῖ νὰ πείσῃ πολλοὺς, ὅτι ὅστις λαμβάνει τὸ ὅπλον κατὰ τὴν στρατεύειν, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ΓΕΧΩΒΑ! Ἐν τούτῳ ἐμφανίζεται εἰς τὴν θυρίδα τοῦ Ταμείου, ἵνα λάβῃ σύνταξιν στρατιωτικὴν, ταγματάρχου! Ὅλοι οἱ στρατ. συνταξιούχοι καὶ οἱ πολιτικοὶ τοιοῦτοι, ἀναμένουν τὴν σειρὰν τῶν. Πλησιάζω τὸν ἐρυκλόκαχ-χιλιαστήν: Σὺ τί θέλεις; Τὸν ἐρωτῶ. «Δὲν διδάσκεις, νὰ μὴ λαμβάνουν ὅπλα οἱ Ἕλληνες; Σὺ δὲν ἐκράτεις ὅπλον καὶ ἀπὸ τὸ ὅπλον τώρα ἔχεις τὴν σύνταξιν;»

Εὐθὺς ἐσκουμπίζεται καὶ ἀπομακρύνεται ταχέως, διὰ νὰ μὴ ἀκοῦν. «Ἀφῆσέ τον», παρακαλοῦν μερικοὶ συνάδελφοι. Μὴ τὸν πειράζης! «Ἀφῆσέ τον νὰ πάῃ κατὰ διαβόλου!...».

Ἄλλοτε τὸν καταλαμβάνω εἰς μέσῃ πλατεῖαν, διδάσκοντα νέους εἰς τὴν σατανικὴν αἵρεσίν του. Μόλις μὲ ἐλέπει, σιωπᾷ. Τὸν ἐρωτῶ: Ἡ Ἀγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζεσαι, ὅτι μελετᾷς καί, ὅτι βαδίζεις σύμφωνα μὲ αὐτήν, λέγει «Προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ». Καὶ ἀλλοῦ: «Καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποποδεῖον τῶν ποδῶν Αὐτοῦ». Διατί δὲν προσκυνεῖς οὐτε τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ (τὰ Ἱεροσόλυμα) οὐτε τὸν Ὑμνον Σταυρὸν — τὸ ὑποποδεῖον τῶν Ποδῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἀπαντᾷ: Σὺ, προσκυνεῖς τὸ ὅπλον πού σκότωσε τὸν πατέρα σου; Διότι ὁ Σταυρὸς σκότωσε τὸ Χριστό!...» Καὶ ἠδελωμένως ἀγγίζει τὸ ἐξαίθλιον αὐτοῦ

τῆς κοινωνίας, ὅτι Πρὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, θὰ προηγηθῇ ἐν Οὐρανῷ ἡ ἐμφάνισις «τοῦ Σημεῖου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» ὅπερ οὐδὲν ἕτερον ἐστίν, εἰμὴ ὁ ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ. Καὶ ἔταν λέγει ἡ Γραφή «Εμφανισθῇ ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ Προσώπου Σου Κύριε» (ἐννοεῖ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος).

Συνεῖχε κάποιος φόβος τὸν ἐν λόγῳ Σατανᾶν, ἀρχιχιλιαστήν, ἐσχατάρχη, τότε, ὅταν ἴσχυον οἱ νόμοι. Τώρα, ὅμως, ἀκούσατε πῶς ὁμιλεῖ ὁ τέως δεῖλος ὡς λαγῶδς. Τὸν ἀπειλῶ: Πρόσεξε, νὰ μὴ σὲ πιάσω δασκαλεύοντα τὸν ἀσελῆ νεοσημερολογητικόν, προδοτικὸν, κόσμον! Καὶ τί ἀπαντᾷ; «Ἐγὼ θὰ διδάσκω καὶ σὺ ἔλα νὰ μὲ πιάσης!...» Ποῖος ἀπεθάρσυνε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ τῆς Πατρίδος;

Τί ἐστοίχισεν ὁ κομμ. σμός μὲ τὸν συμμοριτοπόλεμον ἐν Ἑλλάδι, ἀντιγράφωμεν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Μακεδονίας «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ» 25. 9.68, πρὸς γινῶσιν τῶν νεωτέρων,

«Ὁ Συμμοριτοπόλεμος»

Ὁ Στάλιν ἐπίστευε, ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς Ε.Λ.Α. Σ. ἦτο εἰς θέσιν μόνος του νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα, ἔχων τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικήν συμπαράστασιν τῆς στρατιᾶς τοῦ Τολμπούχιν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι οἱ σύμμαχοι φρονίμως ποιῶντες, ἀνέκαψαν τὴν ρωσικὴν προέλασιν καὶ ἐματαιώσαν τὴν κάθοδόν της εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ἀλλὰ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνώσις δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ παραιτηθῇ τόσο εὐκόλως τῶν σχεδίων της καὶ ἐδοκίμασε διὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ Ε.Λ.Α.Σ. νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα, θέτουσα τοὺς συμμάχους πρὸ τετελεσμένου γεγονότος.

Ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους, ὁ συμμοριτοπόλεμος εἰς τὴν Ἑλλάδα διήρκεσε ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1946 ἕως τὸν Αὐγούστου τοῦ 1949. Ἐμπνευστὴς του δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ἡ Μόσχα καὶ τὰ τυφλὰ ὄργανά της, μερικοὶ κακοὶ Ἕλληνες. Ἡ νέα αὕτη προσπάθεια τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως νὰ κατέλθῃ εἰς τὰ παράλια τοῦ Αἰγαίου ἐστοίχισε εἰς τὴν δύσμοιρον Ἑλλάδα, τὴν Πατρίδα μας, 154.500 νεκροὺς καὶ περὶ τὰς 700.000 ἀστέγους.

Ἀξιωματικοὶ νεκροὶ	1.025
Ὀπλίται νεκροὶ	14.535
Ἀξιωματικοὶ τραυματίαι	2.243
Ὀπλίται τραυματίαι	34.666
Ὀπλίται ἐξαφανισθέντες	4.123
Κληρικοὶ σφαγιασθέντες	165
Ὀπλίται αἰχμαλωτισθέντες ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε.	3.050
Ἀπαχθέντες πολῖται	20.000

Αἱ ὕλικαι ζημίαι πού υπέστη ἡ Ἑλλάς, ἐκ τῆς προσπάθειάς αὐτῆς τῆς Μόσχας, σύμφωνα μὲ τὰς ἐπισήμους στατιστικὰς τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 11.370.000.000.

Λόγω τοῦ πολέμου καὶ τῶν πογκρόμ πού διεξήγα-

γον οι ξενοκίνητοι Έλληνες, 700.000 άτομα ήναγκάσθησαν να εγκαταλείψουν τās εστίās των, τήν περίθαλψιν των οποίων ανέλαβε τὸ Κράτος.

Επὶ συνόλου 440.000.000 δαλλαρίων (13.200.000.000 δρχ.) ὅπου ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς ἐκ τοῦ σχεδίου Μάρσαλ, τὰ 8500 (11.200.000.000) διετέθησαν πρὸς κάλυψιν των ὑλικῶν ζημιῶν ποῦ ἐπροκάλεσεν ὁ ἐθνικτὸς συμμοριτοπόλεμος. Μόνον αἱ δαπάναι διὰ τήν περίθαλψιν των συμμοριοπλήκτων, ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν των 785.100.000 δρχ.).

Κομμουνιστὰι - Χίλιαστὰι

Τὰ εἰδεχθῆ αὐτὰ ὑποκείμενα, λέγω διὰ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ χιλιαστὰς, συνέδραμε ὁ Καραμανλῆς καὶ εἰς τοὺς μὲν ἔδωκεν ἄρεσιν ἀμαρτιῶν, ὥστε καὶ εἰς τήν Βουλὴν των Ἑλλήνων ὡς Πατέρας τοῦ ἔθνους νὰ εἰσέλθωσιν, τοὺς δὲ ἀνεγνώρισεν ὡς καλοὺς πολίτας, δικαιουμένους ἀπεριορίστου ἐλευθερίας, τοῦ συνέρχεσθαι προσηλυτίζειν καὶ κοπρίζειν ἐπὶ των ἁγίων Εἰκόνων, τύπτειν τοὺς στρατευομένους Ἑλλήνας, μέχρις ἀναισθησίας, ἄλλους τυφλώττειν κλπ. Ποῖος νὰ μᾶς ἔλεγε, ὅτι οἱ ὀλεσθῆρες τῆς Πατρίδος, οἱ ρημάξαντες τὸν τόπον καὶ δημιουργήσαντες χαροκαυμένας χιλιάδας οἰκογενειῶν καὶ οἱ ἀπαίσιτοι ἐρωμοχιλιασταί, θὰ ἤρχετο σιγμῇ νὰ ἀπολαύουν τιμῶν, ἐνῶ θὰ παρηγγελίζοντο οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί!!! Ἐπειτα ἀπὸ ποταμούς αἱμάτων (1941—1949) με Δεκεμβριανά, συμμοριτοπόλεμον κλπ. θὰ κατήντα ἡ Ἑλλάς εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον! Τὸ Κράτος προστάτης των ἐχθρῶν τοῦ ἔθνους (Μασόνων, κομ.) στῶν, των δυσωδῶν γιεχωδάδων, των Λάθονες, των Προσκόπων, Ροτταριανῶν, Ἀναστεναρῶν (πυροδατῶν) Κοπτῶν, Παπικῶν (Κατολύνων) πεντηχοστιανῶν, Σαββατιστῶν, Πνευματιστῶν, Ἐπισκοπιανῶν, καὶ τελευταίως, ἐνὸς νέου φρούτου, των Εἰδωλολατρῶν!

Τὰ Τέμπε καὶ ἡ Ὀλυμπία

Τὸ πρῶτον ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ ἱκεσίαι ἀναπεμφθεῖσαι εἰς τὸν αἰσχρὸν Θεὸν των εἰδωλολατρῶν, τὸν ΔΙΑ, ἀπὸ πρώην ἀξιωματικῶς τοῦ στρατοῦ, προσενηγκόντας ὑπηρεσίας εἰς τὰ αἰμοβόρα θηρία τοῦ κομμουνισμοῦ Ε.Α.Α.Σ. καὶ Ε.Α.Μ. πανηγυρίζοντας, ἐπὶ Πρωθυπουργίας Γεωργ. Παπανδρέου, τοὺς ἄδλους των κομμουνιστῶν, διὰ τās ἀνθρωποφυσίας, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἴπομεν.

Διὰ δευτέραν φοράν, μία θαυμαστρία τοῦ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, μιξοπάρθενος μαῖνας, κατ' Αὐγούστον 1972 (ἡγεμονεύοντος Γεωργ. Παπαδοπούλου, ταξιάρχου θαυμῶν ἔχοντος καὶ Στυλ. Παττακοῦ καὶ Νικ. Μακαρέζου, ὁμοεθάρμων τῷ πρώτῳ) κρατοῦσα ὑψηλὰ τήν ἐσθεσμένην δάδα, ἱκατεῖται τὸν ΔΙΑ, πρὸ των στηλῶν ἐρειπωμένου ναοῦ τοῦ ἱσταμένου, ἐν ΟΛΥΜΠΙΑ τῆς ΗΛΕΙΑΣ ἔνα ἀνάφη «τὴν ἱερὴν δάδα!... (ὁ ἀνύπαρκτος ΔΙΑΣ) ἡ φλόγα τῆς ὁποίας μεταφερομένη εἰς τὸ στάδιον τοῦ Μονάχου θὰ... καταυγάζῃ (!) με τήν λάμψιν τῆς τήν εὐ-

γενῇ ἀμίλλα εἰρηνικῶν ἀγώνων των λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου». Ἡ μιὰρὰ αὕτη δέησις πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τὸν Διάβολον, ἐγένετο παρούσα χιλιάδων λαοῦ, με ἄρχοντας ὑπουργούς, καὶ ἄλλα «ὑψηλὰ» πρόσωπα! Ὡς τῆς φρενοβλαθείας καὶ βλακείας ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων Ἑλλήνων, οἵτινες καταλείψαντες τὸν ἀληθινὸν Θεόν, προσέπεσαν εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ φῶς καὶ εἰρήνην! Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ γραφῇ μικρὸν ποίημα. διὰ τήν βλακείαν των σημερινῶν προσκυνητῶν τοῦ διαβόλου ΔΙΟΣ:

«Τόπος ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος τοῦ ἀπ' τοῦ «Τρελλοῦ» τῇ ράχη καὶ βασίλευει στὸ «ΔΑΦΝΙ» τί γνῶσι θέλεις νάχη».

Καὶ αὕτη ἡ «δάδα» τοῦ ΦΟΙΒΟΥ καὶ τῆς Δέσποινας Ὀλυμπίας, ἐφώτισε τοὺς Μπολεβέικους τῆς Ρωσίας καὶ τοὺς Μασόνους τῆς Ἀμερικῆς, νὰ μὴ γνωρίζουν ποῖος ἀπ' αὐτοὺς ἔχει κατασκευάσει (μυστικῶ τῷ τρόπῳ) τὰ καταστρεπτικώτερα πυρηνικά καὶ βαλλιστικά ὅπλα, διὰ νὰ βασίλευσιν αὐτός, ἐνῶ θὰ ἀποθάνουν οἱ ἄλλοι! Καὶ συνεχῶς νὰ ἐργάζωνται πρὸς τοῦτο τὸ τέλος, ἕως οὗ ἐκσπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ΘΕΟΥ των χριστιανῶν ὅποτε κόρακας θὰ μᾶς κόψῃ ὅλους.

Τηλεγράφημα

«Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν, Πρωθυπουργὸν — ΑΘΗΝΑΣ (ἐκ Λαρίσης 24.3.75 ΕΛΛΑΣ δεινῶς δοκιμασθεῖσα ἐν ἡμέραις ἀπουσίας Ὑμῶν, θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς, εἰς χεῖλος κρηνοῦ ἐλθούσα, μεταγνοῦσα δὲ διὰ τὴν ἀχαριστίαν τῆς ἐναντι συνετοῦ πολιτικοῦ, ἐκάλεσεν Ὑμᾶς τὴν νύκτα 24 Ἰουλίου 1974, ὅπως δοηθεῖα Τριαδικῷ Θεοῦ, ἐπαναγᾶγητε κλυδωνιζόμενον σκάφος εἰς εὐδαίον λιμένα, ἀποκαθιστῶντες ἅμα τὴν ὑπὸ ἀπίστων Ἀγαρηνῶν τρωθείσαν ἐθνικὴν τιμὴν.

Μέσον νυκτὸς ἐπιστρέψαντες, ὄντως εὑρετε ΕΛΛΑΔΑ εἰς νύκτα ζωφώδη τε καὶ ἀσέληνον διαπορευομένην. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν διὰ διαγγέλματος Ὑμῶν ἀπόδοσιν ἐλευθερίας - ἀσυδοσίας συνομ.ταις (ἀναρχικοῖς) πρὸς ἐπίτευξιν εἰρηνικοῦ σιλοποῦ σας, ἐν πολλῷ σχεπτικισμῷ μένομεν καὶ δέον μὴ λανθάνῃ Ὑμᾶς τὸ Γραφικὸν λόγιον «Εἰ ΑΛΛΑΞΕΤΑΙ ΑἰΘΙΟΥ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΙΣ ΤΑ ΠΟΙΚΙΛΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ...».

Πάντως μετὰ Θεὸν προσδοκία πανελληνίως, παρηγορία ἔθνους καὶ ἐλπίς ἀπηλπισμένων ἐστὶ Ὑμεῖς...».
(ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΛΑΡΙΣΗΣ).

«Ἡ λιποταξία των πολιτικῶν»

(Ὁρθ. Τύπος 15.8.75)

«... Ἐπὶ πλέον οἱ σημερινοὶ βουλευταί, ἄφησαν συνταγματικῶς ἀνυπεράσπιστον τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Οἰκογένειαν, ἐναντι των αἰρετικῶν καὶ ἀθέων, των διεθνιστῶν μασόνων καὶ μαρξιστῶν των φροῦδιστῶν καὶ πανσεξουαλιστῶν... Οἱ χιλιασταὶ ἐκήρυξαν ἐπίσημῶς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν

Ἐπίκαιρα θέματα

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΙΡΚΗ

Τακτικού συνεργάτου μας

Ἐχει ἀληθινὰ παραγίνει τὸ κακὸ, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, τόσον ὥστε δὲν περιγράφεται! Ἐχει ἀληθινὰ δημιουργήσει τραγικὲς καὶ θλιβερώτατες ἐπιπτώσεις.

ΑΥΤΗ Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΑΓΙΚΗ ΚΙΡΚΗ!
Αὐτὸ τὸ εὐγενὲς καὶ τόσον χρήσιμον ἐφεύρημα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ πόσα καλὰ καὶ ἅγια θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει στὴν ἀνθρωπότητα ἂν στεκόταν ἐπὶ ὕψος ποῦ ἔπρεπε καὶ γινόταν ἕνας καλὸς ἐποπτικὸς διδάσκαλος γιὰ τὴν κοινωνία. Καὶ

ὅταν μιλάμε γιὰ τὸν ὀλέθριον κινηματογράφον δὲν ἀναφερόμεθα στὸ οἰκῆμα, στοὺς τοίχους ποὺ περικλείουν τὴν δθόνον, τὴν καθόλου οἰκοδομὴν, διότι αὐτὸς σήμερον καὶ σὺς μικρότερες συνοικίες καὶ τὰ μικρότερα χωριά, ἀπολαμβάνει τὰ ἀρτιώτερα κτηριακὰ συγκροτήματα, ποῦ παρουσιάζουν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης.

Ἐκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀφειδῶς ξεδεύονται γιὰ τὰ μεγαθάρια τῶν συγχρόνων κινηματογράφων. Ἐπομένως, ἐμεῖς μιλάμε γιὰ τὰ προβαλλόμενα ὀλέθρια καὶ ἀνήθικα ἔργα τὰ ὁποῖα κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τῶν διαπρεπεστέρων δημοσιολόγων, Κοινωνιολόγων, Θεολόγων, παιδαγωγῶν καὶ διανοουμένων, μεταμορφώνουν ἐν κυριολεξίᾳ τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ καὶ πρὸ πάντων τὴν ψυχὴν τοῦ νέου θεατοῦ, τοῦ μικροῦ, ποῦ «φύσει ὀρέγεται τοῦ εἰδέναι» καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του τῆς γνώσεως, τρέφεται μὲ δ,τι ὀλέθριον καὶ ὁλοπο προβάλλεται ἐπὶ τὴν δθόνον.

μέσαις Ἀθήναις, ἀδείξ καὶ προστασίᾳ τῆς Πολιτείας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύσσουν εὐρείαν προσηλυτιστικὴν δράσιν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους...».

Εἰς τὰ «μεγάλα ζητήματα» νὰ συμπεριλαμβανῇ ἀρά γε ὁ ἀρθρογράφος τὴν κλήσιν τῶν Ὀρθόδοξων Ἑλλήνων εἰς ἐνότητα πίστεως, τὴν βάσει τῶν λόγων τῶν Ἀγ. Πατέρων συνένωσιν εἰς μίαν πνευματικὴν παρεμβολὴν Κυρίου τὴν διασπασθεῖσαν διὰ τοῦ ἡμερολογιακοῦ - ἐορτολογικοῦ σχίσματος τῆς 10.3.1924; Ἄν αὐτὸ δὲν ὑπαινίσσεται ὁ συντάκτης, τότε τὰ πάντα ματαιοπονία εἶναι. Πιστεύομεν, ὅμως, ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπερέχει πάντων. Καὶ τὴν καλὴν ἀρχὴν ἔκαμε ἡ Ἱερὰ Μονὴ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ, πρὸ ἡμερῶν, ἀποπτύσασα τὸ παπικὸν καρκίνωμα, ὅπερ τόσον κατετυράννησε μίαν ἐκλεκτὴν μερίδα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἡμῖν καὶ πλέον αἰῶνα.

Θὰ ἐπιτρέψῃ, ὅμως, ἐκεῖνος ὁ «μπάρμπας» ὁ εἰκονιζόμενος μὲ μοῦσι, κερατάνια καὶ οὐράν ἐν καμπύλῃ γραμμῇ, ἐν τῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚῷ ΑἴΩΝΙ», ὁμοίος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ γυναικοκτόνος Πάπας τῆς Ρώμης ὁ καὶ εἰσηγητὴς τῆς ἐορτολογικῆς μεταβολῆς; Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο θὰ χρειασθῇ ὀρθόδοξος καὶ γενναία ψυχὴ καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἀκούσωμεν γενικὴν κωδωνοκρουσίαν, ἐπὶ ἐν νυχθήμερον, συνεχῶς, ὡς ἐώρτασε τὴν ἐνότητα τῶν Μονῶν, τὸ ΑἴΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Πάντως ἡ ἀπόφασίς τῆς Μονῆς ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ, ὡς γίνῃ διδάσκαλος τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ὀπισθοδρομικοὺς τοῦ «πεπλανημένου», «ἀγύρτα» καὶ ἀμαθεί! Εἶναι ζήτημα πτυχιούχων ἐπισκόπων τοῦ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ, ὧν τὰ πτυχία - διπλώματα ἔχει προσεπικυρώσει καὶ ὑπογράφει ὁ Πάπας τῆς Ἰταλίας. Θὰ τολμήσουν ἀρά γε, νὰ ἀσεβήσουν οἱ καλοὶ Ἰερούμενοι τῆς Προοδευτικῆς Ἐκκλησίας; Πολὺ τὸ φοβόμεθα! Νὰ καταργηθῇ ἐν ἡμετέρῃ, αὐτομάτως τὸ ΠΣΕ;

Λάρισα 12/25.8.1975.

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωροφυλακῆς ἐ. ἀ.

Καὶ μιλώντας γιὰ τὴν θλιβερὴν ἀποκαρδιωτικὴν αὐτὴν μεταλλαγὴν καὶ μεταμόρφωσιν ποῦ ὑφίσταται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ θεατὴς τοῦ κακοῦ κινηματογράφου, ἐνθυμούμεθα ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγιστος ποιητὴς τῶν αἰώνων ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ἐπὶ τὴν Κ' Ραψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ τοῦ ἀθανάτου ποιητικοῦ μουσουργήματός του. Οἱ ἀκρατεῖς ὁπαδοὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, μετὰ τὴν χάραν τῶν Λαιστρυγόνων, ἔφθασαν εἰκοσι δύο συντρόφους, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ «Θεοεῖκελου» Εὐρυλόχου καὶ ἀφοῦ τοὺς μέθυσε μὲ μαγικὸ κρασί ἀπὸ διάφορα βότανα, τοὺς κτυπᾷ μὲ μὲν βέργα καὶ τοὺς μεταβάλλει εἰς ἀκαθάρτους χοίρους. «Καὶ εὐθὺς χοῖρου κάνανε φωνή, κορμί, κεφάλι», λέγει ὁ ποιητής. Καὶ χρειάσθηκε ἐκληρὰ ν' ἀγωνισθῇ ὕστερα ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ νὰ ζητήσῃ ἀνωθεν βοήθειαν γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Κίρκην νὰ δώσῃ νέα βότανα εἰς τοὺς μεταμορφωθέντας συντρόφους του γιὰ νὰ ξαναγίνουν πάλι ἄνθρωποι...

Αὐτὸ τὸ ΜΥΘΙΚΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ εἶναι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Καθημερινῶς διάφορες ἐφημερίδες ἀκόμη καὶ πλέον συντηρητικῆς ποῦ κόπτονται γιὰ τὴν ἠθικὴν, οἰκογένεια, Πατρίδα, ἀναφέρουν θεάματα ψυχοκτόνα καὶ προσφέρουν τὸ μαγικὸ κρασί μὲ τίς λέξεις «ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ». Καὶ ἐπὶ τῆς δθόνου, βιασμοί, κυδαῖσι καὶ ποταποὶ ἔρωτες καὶ ἀκατανόμαστες πράξεις, δολοφονίες καὶ φόνοι, ληστείες καὶ διαρρήξεις, ἰδοὺ πῶς μεθοῦν

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

καὶ ζαλίζουν τὶς αἰσθήσεις τῶν θεατῶν, τὰ νέα ἀνάκτορα τῆς Κίρκης. Τὰ γραφεῖα παρακολουθοῦν ταινιῶν ἀφάνουν κραυγὴν ἔντονον, ἀπελπίσεως, διότι ἡ Κίρκη αὐτὴ καθημερινῶς μὲ τὸ δάβανόν της (ὀθόνην) σαβανώνει ὄχι μόνον 22 συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ χιλιάδες ἀνθρώπων ποὺ γίνονται νεκροὶ γιὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Οἱ θλιβερὲς ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὰ θεάματα αὐτὰ εἶναι πλέον καταφανεῖς στὴν καθημερινή μας ζωὴν. Διὰ τοῦτο χρειάζεται οἱ γονεῖς νὰ πρωτοπορήσουν κατὰ τοῦ ὀλεθρίου θεάματος, αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματικοῦ θεάματος ποὺ σκοτώνει ἄθως ὑπάρξεις καὶ τὶς μεταβάλλει σὲ ἀνθρώπους τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐντροπῆς.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ἥς καταλάβῃ πλέον —καιρὸς εἶναι— ὅτι ὅλα τὰ κακὰ τῆς σημερινῆς μας παρεκτρεπομένης νεότητος εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπιδόνην της στὸ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ, τὸν κακὸν κινηματογράφον, ποὺ μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῇ μὲ τὰ ἴδια τὰ μέσα τὰ δικά του. Διὰ τὸ θεῖον. Τὸν κινηματογράφον. Ἀλλὰ τὸν ΚΑΛΟΝ, τὸν ΩΦΕΛΙΜΟΝ, τὸν ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ, τὸν ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ, τὸν ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ (ΕΘΝΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ) τὸν ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ, ποὺ τόσον ἐπιανίζει ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, διότι στέκεται ἐμπροσθίον του, «τὸ πνευματικὸν ὄπλον», ὁ καλὸς κινηματογράφος, ποὺ σὰν, «λοὶμή» (ἀσθένεια) καταταραχνεῖ τὴν σημερινήν μας κοινωνία.

Χρειάζεται λοιπὸν μία ΠΑΝΔΗΜΟΣ, ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ κατὰ τοῦ κακοῦ κινηματογράφου ἀπὸ τὴν Πολιτεία, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν οἰκογένεια, γιὰ νὰ δυνηθῇ ἡ κοινωνία μας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄγχος, αὐτὸ τὸ καρκίνωμα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀπαιοῖα Κίρκη τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ὁποία παραλαμβάνει μέσα στὰ διάφορα ἀνάκτορά της ἀνθρώπους καὶ μάλιστα νέους, ποὺ ζητοῦν νὰ γνωρίσουν κάτι ποὺ θὰ τοὺς ὠφελήσῃ καὶ ὅμως ὑφίστανται αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητον καταστροφὴν καὶ μεταμορφωσὴν τοῦ ὅλου ἀνθρώπου. ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ ΛΟΙΠΟΝ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΚΟΝ ΚΑΙ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ! ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΑΠΟΧΗ, ἕως ὅτου αὐτὸς μεταμορφωθῇ σὲ μέσον καὶ θεῖον ἱκανὸ νὰ μορφώσῃ καὶ ἠθικοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ὑποβοηθήσῃ στὴν καθόλου ἀνοδικὴν πορείαν του στὸν κόσμον αὐτόν.

Πανηγύρεις Φεβρουαρίου

Τὴν 15ην Ἰανουαρίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Κυριακῆς καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς - Ἀττικῆς.

Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Πειραιῶς. 2) Μαρκοπούλου. 3) Αἱ Ἱ. Μοναὶ Χορτοκοπίου Ἐλευθερουπόλεως καὶ 4) Σαλαμίνος.

Τὴν 4 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ ὁσίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Καλαμῶν.

Τὴν 19 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀνω Πετραλώνων.

Τὴν 29 ἡμέραν Σάββατον τῆς Καθαρᾶς ἑβδομάδος ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Σμύρνης καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Πάρου.

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν

Παράλληλα πρὸς τὸ ποιμαντικὸν τοῦ ἔργου ὁ φίλεργος καὶ ἀκούραστος ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀποστόλων Λάμπης Ἀθηνῶν Προδιδραεὺς Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου, ἀνέπτυξε καὶ ἀξιόλογον φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1975 ὡς κατωτέρω:

α) Ἐτήγησε καὶ ἠγοράσθη ἡ Ἐκκλησία του ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ Σωματεῖόν μας «Γενικὸν Φιλάνθρωπον».

β) 100.000 δραχ. διέθεσε διὰ τὴν ὁριστικὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἀγορασθέντος Ἱ. Ναοῦ.

γ) 84.000 δραχ. διέθεσε διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ διανομὴν χρυάτων καὶ ἄλλων τροφίμων εἰς 135 οἰκογενεὰς τὸ Πάσχα.

δ) 50.250 δραχ. διέθεσε διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ διανομὴν πολεοικιστῶν, τυροῦ καὶ ἄλλων τροφίμων εἰς 160 οἰκογενεὰς τὰ Χριστούγεννα.

Καὶ ταῦτα πάντα ἐπετεύχθησαν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ προσίστας, καὶ μὲ τὴν συνδρομὴν τῶν εὐλαβῶν ἐνοριτῶν καὶ κυρίως μὲ τὴν συλλογὴν καὶ πώλησιν πολλῶν χαρτιῶν, τὰ ὁποῖα συγκεντρώνει ὁ ἀνωτέρω Ἱερεὺς.

Θεορὰ συγχωρητήρια εἰς τὸν ἐφημέριον καὶ τὸ ἐλεεινὸν ποιμνίον του.